

תזכורת לחובות

חוברת מספר 1
אפריל 2024

מטה המאבק - אקדמיה
אפריל 2024

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

בינואר 2023 יצאנו לרחובות. רבים מאיתנו לא הפגינו לפני כן בחייהם. אבל נאומו של יריב לוין ושורת החוקים הלא ליברליים שקידמה הממשלה גרמו לנו לצאת לרחובות ולמחות. במהלך חודשי המחאה פרסמנו את סדרת "יצאנו לרחובות" שאיגדה נאומים שנישאו בהפגנות על ידי אקדמאים. רצינו לשקף את הרוח ששרתה בהפגנות ולהשאיר עדות מסודרת לתהליכים שהמדינה עברה.

בשביעי לאוקטובר הכול השתנה. ההפגנות הפסיקו והדגש עבר לעצרות למען החטופים. חלקים גדולים במחאה יצאו למילואים ואחרים התנדבו לעזור למפונים. השתדלנו להיות ממלכתיים ולא להעביר יותר מדי ביקורת.

בחצי השנה האחרונה אנו חולמים את אותו החלום. בחלום, אחרי שמתבררים ממדי האסון נושא ראש הממשלה נאום עצוב לציבור. עומד הוא סתור שיער כדקל וללא סומק על לחייו ואומר הוא למצלמות "אזרחי ישראל האהובים, נכשלת. בעודי במשמרת נהרגו חברינו בני הקיבוצים, המושבים והערים השומרים על גבולותינו. לא השכלתי להגן עליהם. לא אנוח ולא אשקוט עד שאחזיר את כולם הביתה. הערך היהודי העליון של פדיון שבויים, המתגלם בהחלטה הנחושה של מדינת ישראל לא להשאיר פצועים בשטח, עומד אל מול עיני. גם אחי יוני יצא להחזיר את השבויים באנטבה בלי לחשוב ולו לרגע כאשר ערך עליון זה אל מול עיניו. מורשתו מנחה אותי היום יותר מבכל יום אחר בימי חיי. לאחר שנקבור את מתנו, יצא צה"ל למבצע שמטרתו העליונה תהייה להחזיר את שבוינו הביתה. לא אעצור עד אשר הסדרי בטחון ושלטון חדשים בגיבוי קואליציה בינלאומית, אותה כבר התחלתי לגבש, יופעלו בעזה וחמאס יפסיק לשלוט בה. יקיריי, נכשלת. אני, שקיבלתי את האחריות להנהיג אתכם נושא באחריות לכישלון. בחודשים הקרובים אצא ואיפגש עם כל משפחות הנרצחים ואבקש אישית את סליחתם ולאחר מכן אתפטר מתפקידי."

בחלום הממשלה יוצאת באולטימטום - חזון של שלום או מלחמה עד אחרון החטופים. בחלום, שר החוץ וראש הממשלה מתרוצצים בין כל מנהיגי האזור והעולם ומסבירים שכל עוד שבויים ישראלים בידי החמאס, אין לנו ברירה, צו עליון כופה עלינו להמשיך ולהילחם עד שכולם ישוחררו. אין אנו נלחמים על מנת להשמיד ולנקום, אנו נלחמים למען חיי אנשינו והערכים בהם אנו מאמינים. בחלום, שר האוצר מגביר את ההשקעה בתעשייה, בחינוך ודואג אישית לכל משפחות הנרצחים והחטופים. בחלומי, אחינו החרדים נרתמים כולם וכל דחויי הגיוס מגיעים בשירה וריקודים לבסיס תל-השומר ודורשים להתגייס מיד ולקחת חלק במצוות החזרת אחיהם החטופים בעזה.

קשה היקיצה מהחלום, רק בשבוע האחרון צפ ועלה חוק גיוס שערורייתי למרות הצורך העצום של הצבא בחיילים, אושר תקציב 2024 שאין בו כל בשורה, דירוג האשראי של ישראל ירד, שר האוצר הגיב ב 226 מיליון חסרות כל אחריות, אמסלם בדרך לביטול נבחרת הדירקטורים, שר החינוך ממשיך לייבש את החינוך הממלכתי וביטל את פרס ישראל (ואף חזר בו במופע חסר כל חוט שידרה), אין תקציב לספריות עירוניות, אין תקציב למכון וולקני, שונמכנו מדמוקרטיה ליברלית לדמוקרטיה אלאקטורלית ושר השיכון מצהיר (בעודו עוטה כטלית צעיף יוקרתי) שאין צורך להחליף את הממשלה לפני 2027 (שנה אחרי הבחירות). עומד הציבור ועיניו כלות. על לקיחת אחריות אין כמובן על מה לדבר בישראל של 2024. כל מנגנוני המשטר עובדים שעות נוספות לשמר את המשטר ולא להיטיב עם העם. לכן חזרנו לרחובות. לאט, עם ייסורי מצפון גדולים, תוך מלחמה בעצב העצום שחנק אותנו ככרית גדולה אבל מתוך כעס גדל והולך. לכן חזרנו לרחובות.

כשחזרנו לרחובות, חזרו הנאומים ואנו החלטנו לאסוף חלק מהם ושוב להגיש אותם לציבור כעדות. בעוד זמן קצר יחול חג הפסח, החג בו יצא עם ישראל מעבדות לחירות. בחיפזון גדול יצאו בני ישראל ממצרים. גם אנחנו נחפזנו מאוד לאגד את הנאומים בחוברת זו. בחוברות הקודמות השתדלנו להקפיד. הפעם אצה לנו הדרך עוד יותר. לכן החוברת, בדיוק כמו המציאות שלנו, מאולתרת, גסה ולא מהוקצעת. אבל הנאומים בחוברת אמיתיים, כועסים ועצובים עד מאוד. אין הנאומים זקוקים לאיפור, תספורת או תאורה, בוקע מהם אור האמת אשר יוביל אותנו מחשכה לאור גדול.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

35	עטיה אלעאסם	3	הקדמה
37	שיראל חוגג	6	פרופ' חגית מסר ירון
39	פרופ' דוד הראל	8	פרופ' ברוך עיטם
42	עודד בכר	10	דר' נועה ורדי
44	סיגלית הלל	12	פרופ' רוני גבע
47	נעם גילעד	14	פרופ' רות הלפרין-קדרי
49	דר' כרמל בלנק	15	ד"ר יעלה רענן
52	משה בוגי יעלון	17	פרופ' איתי אטר
54	נעם שטהל	19	פרופ' חגי לוין
56	עזרי קידר	21	בר חפץ
57	נועה קורמן יאיר	22	טלי ברמן
60	אבי דבוש	23	מיכל צביאלי
62	גלי בסודו	25	ד"ר נח שמיר
63	פרופ' חיים וייס	26	פרופ' מיקי מלול
65	מתי דנציג	28	זיו אברהם
66	אפילוג	30	רתם שטהל
67	חברות קודמות	33	שלומית סומך להמן

זוהי חוברת אינטראקטיבית. לחיצה על אחד האייקונים בתוכן העניינים תוביל לעמוד המתאים. ניתן לחזור אל התוכן מכל דף על ידי לחיצה על הבית הקטן עם מספר העמוד.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אלון קורנגרין

פרופ' חגית מסר ירון | אוניברסיטת תל-אביב ויו"ר "בשער"

בדיוק לפני 3 חדשים, בשבת, ה 7.10.23, עמדתי לשאת דברים כאן. במועד ההוא – לפני 13 שבתות – המועד המפריד בין חיינו הקודמים לנוכחיים, מלאו 40 שבועות ליחמת ההפיכה המשפטית. היום אנו מציינים שנה לאותה יחמה, שיש האומרים שנעלמה, ושלושה חודשים לאסון של ה 7 לאוקטובר, שרבים הסבורים שנוולד מההיריון ההוא, היריון של 40 שבועות.

הדברים שהכנתי להביא לפניכם בשבת היא התבססו על תחושת איום שחשנו. איום על ערכינו ועל אורחות חיינו במדינת ישראל. בתמימותנו, לא עלה בדעתנו שהתנהלות הממשלה הנוראה הזו מהווה איום ממשי, פיזי, הכי נורא שיש. תמימותנו נעלמה באחת ב 7.10 ופתאום נוכחנו שהתרחישים הקשים שראינו לנגד עינינו על אובדן הדמוקרטיה, השוויון, זכויות האדם, מחוורים על רקע המציאות של הפקרה שהביאה לטבח אכזרי במאות ישראלים, לאבדן ביתם של אלפים, לפנינו עשרות אלפים – זאת רק בצד שלנו. ומאז, במשך 3 חדשים, נוכחנו שהכישלון לא היה נקודתי – אנחנו במלחמה מתמשכת שהדבר היחיד הוודאי בה הוא שהיא גובה קורבנות רבים מנשוא. עם ממשלה שאינה מתפקדת בשום תחום, וספק רב אם וכמה מהחטופים שעדין שם יחזרו, ובאיזה מצב.

מהלכי החקיקה עליהם הכריז השר לויין לפני שנה בדיוק באו לעגן שינוי בנורמות השלטוניות, שהתנהלה בהדרגתיות ובמידה רבה "מתחת למכ"מ" כבר שנים רבות. כללי המשחק בשלטון דמוקרטי מנתיבים את האיזונים והבלמים בין הרשויות אך מה שעומד מאחריהם הם ערכים. ערכי היסוד עליהם הושתתה מדינת ישראל נקבעו במגילת העצמאות: חירות, צדק, שוויון ושלוש.

מתוך ההסכמה הרחבה על ערכי יסוד אלו התקיימה והתקדמה המדינה במשך עשרות שנים, כאשר גם ללא חקיקה הדוקה היה ברור לכל מה "ראוי" ומה אינו ראוי בהתנהלות הנורמטיבית בכלל ושל נבחרי הציבור בפרט. השחיקה מלווה אותנו כבר שנים רבות, והגענו למצב בו "אינו ראוי" כבר אינו מספיק לנבחרי הציבור, וכל מה שאינו אסור במפורש בחוק הפך למותר; מצב בו הגנה על זכויות אדם הופכת ל"שמאל קיצוני"; ובו "שוויון" הפך למילה גסה, ואזרחי המדינה מהחברה הערבית מופלים באופן עקבי.

מול כל זה קמה תנועת המחאה. תנועה נפלאה שאני, אתם ואתן חלק ממנה, ושצמחה מיחזמות שונות ומכיוונים שונים, גדלה והתעצמה, וכמו בכל 39 השבתות שקדמו, גם ב 7.10 עמדה להוציא מאות אלפים לרחובות, למאבק על ערכי היסוד שלנו - ערכי מגילת העצמאות. ערכים אלו הם שבת אחת הסבו את המאבק ממחאה למילוי הואקום של ממשלה לא מתפקדת בהתארגנות אזרחית מופתית. הראנו שהדוגלים בדמוקרטיה ליברלית אינם מסתפקים בנאה דורש, אלא מוכיחים עצמם בנאה מקיים. לא דמוקרטיה פורמלית שמתבטאת בבחירות, ובעקבותיהן שלטון תחת קומבינות פוליטיות המובל ע"י אדם זה או אחר, שאחריו נוהה עדת חסידים הפועלת להסתת משאבי המדינה לאינטרסים צרים ומגזריים, אלא דמוקרטיה מעשית, בה כל אחד ואחת נרתמים לתת מענה לכלל, למיקסום האינטרס הציבורי הרחב.

שנת 2024 התחילה עם תקווה בפסקי הדין של בית המשפט העליון, שכנראה עצרו לפי שעה את ההפיכה המשטרית. יחד עם זאת, המאבק על ערכינו לא תם, ולכן אנחנו כאן הערב. לאן להפנות המאבק עתה? יש אומרים – להפלת הממשלה. זה כמובן נכון, אך לא מספיק. כאמור, בחירות אינן ערובה לדמוקרטיה ועלינו להמשיך במגמה שהחלה ב 7.10 בה תנועת המחאה מקיימת דמוקרטיה מעשית שעליה תבנה ישראל החדשה, מהטפחות למסד (BOTTOM UP).

מאז 7.10 כולנו נעים בסקלה שבין עצב לכעס, ומודאגים ממה שיהיה. חשוב בעיני שכל אחד ואחת מאיתנו ימצה את הערוצים המתאימים לפעילותו ליישום הדמוקרטיה הליברלית. אני באה מהאקדמיה, שבימים אלו פתחה שעריה למאות אלפי סטודנטים מכל מגזרי החברה בישראל. אני קוראת לעמיתי ולעמיתותיי באקדמיה, שערכיה במידה רבה חופפים את ערכי הדמוקרטיה הליברלית, למלא את תפקידם כנושאי דגל העגלה המלאה שלנו. ובמיוחד, להפוך את המוסדות להשכלה גבוהה לדוגמא ומופת ליישום ערכים אלו, ולקיום דמוקרטיה מעשית בה חברות וחברי הקהילה הערבים יהיו וירגישו שווים ומוגנים.

שלחנו אותם לסכנת חיים. יש רק דרך אחת לפצות על זה

פרופ' ברוך עיטם | פרופסור לפסיכולוגיה באוניברסיטת חיפה, המסיים שירות מילואים בן שלושה חודשים בצוות החוסן של חטיבת חי"ר.

בימים אלה משתחררים עשרות אלפי לוחמי מילואים. בואו נעצור לרגע וניתן דעתנו למשמעות של לקום, ללבוש מדים ולהיעלם לחודש, חודשיים, שלושה חודשים. לעזוב בן רגע בן או בת זוג, ילדים שרק התחילו כיתה א' או גן, או תיכון, או אולי רק נולדו. לעזוב את החפיפה לתפקיד שחכית לו שנתיים, את העסק שרק התחיל להתרומם, או את תחילת ההתמחות ברפואה, שהיתה קריעה גם לפני. להיתלש כך פתאום מהחיים.

ולא, זה לא טיול גברים. לא במלחמה הזו, לא במלחמה הקודמת, לא באף מלחמה. זה שקר. שקר נוח. אנחנו שומעים שוב ושוב חיילים שנלחמו ברציפות במשך חודשים, אומרים משפטים כמו "לא עשינו כלום", "נכנסים למין שגרה כזו", "שבועות של צחוקים עם החבר'ה". ממש טיול שנתי. אז זהו שלא. כי אחרי האמירות הללו הם מתארים מציאות של סכנת חיים מתמדת, חשש שמדי פעם מאושש עד כדי מציאת מטען, או תיל, או פיר, או אר"פי"ג'י שמתפוצץ רחוק או קרוב. ולעתים הרוג, קרוב או רחוק, מפקד או חייל. והמון אירועים "קטנים": השהייה בבתיים, בחדרי ילדים, ושם הקוד המכובס "החיכוך עם האוכלוסייה האזרחית" שמכביד מאוד. לא על כולם, אבל על הרוב.

זה לא שהכל רע, מסויט או שחור. לא, זה רחוק ממה שעולה מתיאורי הלוחמים. תמיד, מאז תחילת התיעוד של המלחמות, יש גם קרבה גדולה, והתרגשות, ומשמעות, וגאווה, ורצון להצליח. יש.

אבל בל נתבלבל, זו אינה תחרות ספורט, זו מלחמה ארוכה (כל המלחמות ארוכות), אירוע מטורף שבו אנשים מצד אחד מנסים לצוד אנשים מהצד השני. השכל והגוף מבינים זאת, וראשית לומדים איך לא למות, גם אם רוב הלוחמים לא ינסחו זאת כך. לומדים להיות ערניים ככל שניתן, חדים, אגרסיביים.

ואז יוצאים הביתה. למשפחה, לעבודה, לרחוב, לסופר. משוחררים חזרה לחברה. ערניים מדי, חדים מדי ואגרסיביים מדי. אולי לא תמיד, אבל מדי פעם. ומוקירים אותם, ואוהבים אותם, ומחבקים אותם, ולפעמים גם חונקים אותם. הרי גם אנחנו בעורף סבלנו, ועבדנו לא פחות, עם הילדים, ובעבודה. ויצרנו בעבורם בסיס שקט, היינו חזקים. אבל בסופו של דבר, אותם תקענו עם חודשים שבהם הגוף והשכל שלהם היו עסוקים רק בזה שהם יישארו בחיים, הם וחבריהם.

יש מי שנפגעו בגוף או בנפש, המחיר שהם שילמו ברור. אבל מה לגבי רוב החוזרים? הרוב ש"לא נפגע"? עשרות אלפי הבנים, האבות, האמהות, הגברים והנשים, שנתקעו עם החוויות ששינו אותם לתמיד ושרובם לא ביקשו אותן לעצמם. ביקשו או לא — הן עכשיו שלהם.

האם לצד ההוקרה, הטקסים, הקלישאות והמיתולוגיזציה, אנחנו בכלל מסוגלים לראות את המחיר הזה? זה המחיר שמשלם כל אדם שנלחם על חיו, גם אם הוא עושה זאת "בצורה מסודרת". אנחנו, החברה הישראלית, גבינו שוב את המחיר הזה מדור שלם. ומה ניתן להציב מול תג המחיר הזה. מה אנחנו מציעים לדור הזה בתמורה למלחמה שלו?

לטעמי, יש רק דבר אחד שיוכל, אולי, לפצות אותם, והוא שנביא את השלום. למעשה, אין לנו דבר אחר שווה ערך להציע. שכחנו, אבל אנחנו חייבים את השלום גם ללוחמי מלחמות העבר,

ואנחנו צוברים חוב שרק הולך וגדל. אנחנו חייבים להילחם על השלום. זו חייבת להיות ההבטחה שלנו ללוחמים וללוחמות במלחמה הנוכחית. אחרת אין לנו שום זכות לשוב ולדרוש את המחיר הזה.

פורסם בעיתון "הארץ" ב 6 בינואר 2024

<https://www.haaretz.co.il/opinions/2024-01-06/ty-article-opinion/.premium/0000018c-d50d-d4ea-a7be-d7bf57400000>

שלום

שמי נועה ורדי, אני פסיכיאטרית ילדים ונוער, וממובילות אין בריאות נפש בלי דמוקרטיה והחלוקים הלבנים. עד השבעה באוקטובר עסקתי כמו הנוכחות והנוכחים כאן במאבק על דמותה של המדינה, הפגנתי, צעדתי נאמתי. מאז השבעה באוקטובר הטבעתי את היגון ואת שברי הלב בעבודה הטיפולית עם ניצולי הטבח ומפונים. היום, אני חזרת לנאום כדי להשלים את העבודה הטיפולית. כי הלב שלנו נשבר ונחטף, כי אחינו ואחיותינו שבויים בעזה, כי ילדנו וילדותנו נשלחו לקרב, והמדינה ששלחה אותם חסרת הנהגה, חסרת אחריות, חסרת חמלה.

אני חזרת למחאה על מנת להילחם על נפשו הפצועה של העם, המחפשת ולא מוצאת מזור אל מול ממשלה מפקירה ומתעלמת ששירותיה הציבוריים מוטטו ופוררו במשך שנים רבות.

תשעים ושניים יום חלפו מאז התהפכה הארץ, ושנה עברה מאז נחטפה מדינת ישראל על ידי ממשלה העוסקת בנייתוץ, הרס ופירוק כל היקר והמוערך, המייצרת קרע בחברה הישראלית ובין ישראל לעולם. החברה הישראלית שורדת היום בזכותנו, בזכות כוחותיה האזרחיים, בזכות טוב ליבם של אישה לרעותה, ואח לאחיו. היא שורדת בזכות הטוב של מטה.

אל מול הורות נוטשת ומתעללת, קמנו להתנדב, לעזור ולתקן. אבל אם חשבנו שהאסון שהתרגש עלינו יוביל להתפכחות ושינוי – אם חשבנו שסיסמאות הממשלה על 'יחד ננצח' ישקמו את החברה הישראלית השסועה, הרי שאירועי תשעים היום האחרונים מוכיחים לנו מעבר לכל ספק שלא כך הוא. ממשלת ישראל מפקירה את תושביה, ומעדיפה הרס ומוות על פני הצלת חיים. דבר אינו קדוש. לא 132 תושבים המוחזקים בתוך התופת, לא משפחותיהם או ניצולי הטבח האיום, ולא העם הזקוק להורות מייטיבה שתוכל לשקם ולרפא לאחר האסון הלאומי האיום ביותר בתולדותיה של ישראל.

כאשת בריאות הנפש, אני יודעת להגיד שריפוי הנפש לאחר אירועים מטלטלים של טרור וטבח מצריך עצירה, מצריך יכולת לחשוב, מצריך תחושה של שליטה בגורל, ויכולת לקבל החלטות. האסון שפקד אותנו תחת משמרתה של הממשלה הנוכחית מחייב אותנו לעצור ולבחון צעדנו, מצריך בחירה מחודשת, החברה הישראלית על כל פלגיה ומגזריה זקוקה להנהגה. הנהגה אחראית, שתתקן, תרפא, תבנה מחדש קהילה בה ערכי העזרה ההדדית הם הנושא המרכזי, ומשאבים מושקעים בחברה, בקהילות, בתושבים ולא בשליטים. אני קוראת – הכריזו על בחירות עכשיו, פנו מקום, תנו להנהגה חדשה להיבנות, הניחו לנו לתקן.

אסיים בתפילה, תפילה לחיים. זוהי היהדות שלי, תאבת חיים ושומרת נפש, נדיבה וחומלת. זוהי תפילה עבור החטופים, החיילות והחיילים, הוריהם ומשפחתם, תפילה עבורנו, עבור תושבי מדינת ישראל לעתיד טוב יותר.

יהי רצון מלפניך כי נצא ונשוב לשלום, ונגיע לחיים ולשמחה, וננצל מפך כל אויב ואורב ופרענויות העוֹלָם. יהי רצון כי נצליח במשימתנו להגן על כל אדם ועל מדינת ישראל מפל משמר. ברכנו בלח ובחכמה, בתבונה ובעצמה. ברכנו באהבה, בחמלה, בשמירת הטוב, ובצדק, ובמשפט, ובחסד וברחמים. שמור לבנו מעולה, שמור נפשונו מן היאוש, השנאה והנקם. בצר לנו הראה לנו רק את האדם. שמר נפשונו מפל רע, יומם השמש לא יכנו וירח שים על לילנו, והחזירנו לביתנו ללא מתם. אמן

BRING THEM HOME

אבדה דרכנו

פרופ' רוני גבע | המחלקה לפסיכולוגיה אוניברסיטת בר-אילן, 10 לינואר 2024

אבדה דרכנו. זו העת להחזיר את המדינה אל יעדה. זו העת כי קלו המים, והיונה לא שבה. הפעם אין די בכמיהה אליה, הפעם לא נוכל בלעדיה להיות מי שאנחנו.

החזרה החתום בין המדינה לכל אזרחיה מופר מזה שלושה חודשים, כי אין תובנה שאין די במאמצים להשבת החטופים כדי להקים את החזרה בין המדינה לכלל תושביה. הפגיעה עקב אי השבתם איננה רק בחטופים ובחטופות עצמם וביקריהם. הפגיעה הינה בכל אלה החשים שמדינת ישראל היא מדינתם. מדינה שאיננה ערבה לאזרחיה, אפילו לא כשהם בני ובנות ערובה שנחטפו משטחה, אפילו לא כשחיייהם תלויים על חוט השערה - איננה מדינה ריבונית, זו מדינה הפושטת מעליה את היסוד הבסיסי של היותה מדינה.

ריפוי החברה ותיקון דרכה של המדינה כמדינה יהודית ריבונית המחוייבת לכלל תושביה תלויה בהצבת השבת החטופים חיים - כערך.

מנהיגינו ממהרים לחנך את כל העולם, אפילו את אוייבנו לגבי הערכים שנכון וראוי לחיות על פיהם, מאיימים בכל ככר, קוראים לענישה, מתריעים ומורים כיצד על כלם להתנהג, למה לחנך, מה לחשוב, לאיזה עתיד לכוון, מבלי לתבוע מעצמנו, מהנהגתנו את הערך הבסיסי ביותר, לפעול בנחישות להשבת תינוקות שנשבו, נערות חסרות ישע, צעירים מוכים וחיילים חטופים, זקנים בריאים וחולים - פידיון שבויים. כן, גם ב"מחיר" של חשיבה על הפן המדיני, הפסקת הלחימה, החיסול, הענישה וחינוך אויבנו. מי שמנו? כשאנחנו עושים את המחוייבות הערכית הבסיסית כלפי עצמנו וכלפי אזרחינו.

בימים אלה, החברה בארץ הינה חברה אפופה במוות.

נאומי המנהיגים, הפאנלים באולפנים, סרטי ההסברה הלאומיים מלבים שיח על מוות, בעילוי מוות על קידוש "השם" ובדבור על המתים ה"שבים לגבולם" כעל פדויים חיים. זהותנו כעם קמלה לנגד עייננו. איננו חברה חפצת חיים, הפכנו ליציר אחר.

וביינתיים היונה-תש כוחה. איננו מנצחים יחד - כשפתיל חייהם גווע שם. קריאה לאחדות ללא השבת החטופים שומטת את הקרקע מתחת לקריאה זו.

כאתגרים אחרים שלפנינו זה אתגר מרכב, אך כיוון שחלפו ימים, שבועות, חודשים וכה רבים הופקרו לגורלם מבלי שנעשה די להצילם, אבד הכלח על הנמקה זו. אין בה כדי לקומם את עמנו ולאפשר קרן אור שכלנו כה מייחלים לה. קלו המים, היונה לא מצאה מנוח לכף רגלה, ולא שבה. מוטלת על המדינה חובה לפעול לשחרור אזרחיה משבי כשעוד נשמה מפעמת בהם.

השבתם בחיים הביתה לא תפתור אותנו מלהתמודד עם אתגרינו האחרים, אך חיונית תאפשר פתח לחידוש החזרה, בשורה וחזון. ברכת "לחיים" שאבדה.

מי אנחנו?

אם הם שם!

**פרופ' רות הלפרין-קדרי | הפקולטה למשפטים וראשת מרכז רקמן
אוניברסיטת בר-אילן**

אחת אחת מונה ירמיהו את גזירות החורבן הבבלי הקרב: מוות, חרב, רעב, שבי. הגמרא מסבירה שירמיהו מונה את האסונות מן הקל אל הכבד: "חרב קשה ממוות... רעב קשה מחרב... שבי קשה מכולם".

מי ששבו מן השבי מבהירים לנו שלעולם לא נוכל להבין עד כמה הוא קשה. ולעולם גם לא נוכל לומר שלא ידענו. לא ידענו שמרעיבים, לא ידענו שמתעללים, לא ידענו שפוגעים מינית. אבל ידענו, וכעת כולם יודעים.

בתחילה היססנו האם להגיד זאת בקול. חששנו מפני פגיעה נוספת במשפחות, מפגיעה במי שכבר לא תוכלנה לדבר לעולם, ובעיקר חששנו שמא הדיבור על כך יפגע במאמצים להשיב את מי שעדיין שם.

מהר מאד הבנו ששתיקה, או אפילו דיבור בשקט, מזינים את ההשתקה, את הבושה, ואת קמפיין הפייק השטני שחמאס פתח בו רגע אחרי השבעה באוקטובר, כדי להכחיש את כל פשעיו, ובראשם את מעשי האונס ופשעי המין שביצעו אנשיו באופן שיטתי ומתוכנן כנגד נשים, גברים, וילדים ישראלים.

כנגד ההכחשה הבלתי-נתפשת, עלינו להוסיף ולזעוק את האמת: נכון, הרוב המוחלט של הקרבנות כבר לא אתנו, הן הושתקו לנצח, אבל גופותיהן דיברו, ועדות ועדי הראייה מדברים, והחטופות ששבו משבי החמאס מדברות. האמת היא שטבח השבעה באוקטובר כלל אלימות מינית והתעללות מגדרית מתוכננת ושיטתית. האמת היא שהחטופות והחטופים עודם חשופים לאלימות מינית כעת.

והאמת היא גם שכל מי ששותקים, כל אותם ארגוני נשים וגופי זכויות אדם ששותקים, שלא מאמינים, ושמסרבים להכיר בכך - מסייעים לקמפיין ההכחשה. בכך הם נותנים לגיטימציה לזוועות שביצעו אנשי החמאס, ולפגיעה המתמשכת בחטופות ובחטופים גם כעת.

אבל הלחץ הציבורי והמחאה שהבענו הצליחו להבקיע את חומות השתיקה, ויש גם גורמים באו"ם שכבר מבינים זאת ומכירים בכך: לפני חמישה שבועות, עם שחרור החטופות הראשונות, השליחה המיוחדת של מזכ"ל האו"ם לנושא אלימות מינית בקונפליקט הביעה דאגה עמוקה נוכח הדיווחים שלהן על אלימות מינית בשבי, וקראה לשחרור מידי וללא תנאי של כל החטופות והחטופים. שני דווחים מיוחדים של האו"ם קבעו שהדיווחים הקשים המצטברים אודות מעשי ההתעללות והפגיעות המיניות עשויים להעיד על פשעים נגד האנושות. אותה שליחה מיוחדת נענתה להזמנת ישראל ומגיעה ארצה בסוף החודש במטרה לאמת את הדברים, ולכלול אותם בדו"ח מזכ"ל האו"ם לשנת 2023. אנו מקוות שבכך משהו מן הצדק ההיסטורי אכן ייעשה, במיוחד נוכח ההליך המופרך המתרחש כעת בהאג. התקווה היא שצעדים אלה הם רק ההתחלה של שינוי בעולם, ושל התגייסות מלאה לשים סוף לפשע נגד האנושות שממשיך להתרחש כבר מאה ימים.

כל אלה מחייבים אותנו לומר בלשון בהירה וצלולה: המטרה המיידית היא השבת כל החטופים והחטופות. עכשיו! האם גם בממשלה מבינים שהזמן אחל? שמאה ימים הם מאה יותר מדי? שכל דקה היא יותר מדי? בכל יום נוסף מתעצם הרעב, הסבל, והפגיעות - בגוף ובנפש.

לא תיתכן תמונת ניצחון ללא חזרת כל השבויים בחיים!

שבי קשה מכולם - החזירו אותם הביתה עכשיו!!

ד"ר יעלה רענן | מכללת ספיר, בת קיבוץ כיסופים ופעילה חברתית

כלניות. שדות מוריקים.

התקופה הזו היא התקופה היפה ביותר בביתי, בכיסופים.

יש בי כמיהה עזה לחזור הביתה. לנוף, לבית. לשגרה...

שמי יעלה – ד"ר יעלה רענן. ב 7/10 התחבאתי עם בתי בת ה 12 בממ"ד.

ככל הנראה ניצלנו בזכות נס הממ"ד השני: הבית ישן, הוא נוצר משתי יחידות דיור, וכאשר עוד מוקדם בבוקר, הידית של הממ"ד הראשון התפרקה – עברנו לממ"ד השני. המחבלים שהיו בביתי, הפכו, בזזו, והרסו את הבית – אבל לא חיפשו ממ"ד שני...

אני מתעוררת כל בוקר בחדר מלון. בשקט בשקט, כדי שהבת לא תתעורר. מכינה את הקפה בכיור של השירותים. ועם הקפה, קוראת מעט חדשות.

והראש והנשמה נזעקים בכל כך הרבה כיוונים:

החטופים: מתי כבר המדינה תפעל בכל ערוץ, בכל דרך אפשרית, כדי לסיים את הייסורים שלהם - ושל משפחותיהם?

והחיילים שם, חודשים ארוכים במילואים, ונהרגים... ואימהות החיילים – חרדות, עוברות לילות, שבועות וחודשים ללא שינה, ללא מנוח.

ותושבי עזה עוברים זוועה: עשרות אלפי הרוגים, כמחציתם ילדים, הרס, רעב, אין תרופות.

ואני רוצה לחזור הביתה.

ואני זוכרת במעומעם את הפגנות הענק של לפני 7-10. מה קרה להן? האם הן עשו את עבודתן? יריב לזין ושמחה רוטמן נראים חיוורים מהצד השני של ה - 7-10. אבל למרות שתיקתם, הם עדיין שם. עדיין מתכוננים...

וכאן, בנגב: תושבי הכפרים הבדואים, לאחר האבדות והגבורה של ה 7-10, ועוד לפני שהסתיימה המלחמה הארוכה הזו, המדינה כבר חזרה לפרקטיקה האכזרית של שליחת בולדזרים בכדי להרוס את בתי הכפר...

כן, הרבה זעקות, בלאגן בראש.

אבל לא באמת. אין כאן באמת בלאגן. יש כאן סדר מופתי, הכל קשור:

ראש ממשלה שאזרחיו החטופים לא בראש מעייניו – ואפילו מתקיף את המשפחות אשר דורשות שיפעל למען שחרורם. לדברי הכתב מוחמד מג'דלה: "שתי המתווכות העיקריות להחזרת החטופים (מצרים וקטאר) בנתק עם ישראל בגלל היחסים עם ראש הממשלה, נתניהו".

ממשלה אשר לא החליטה עדיין בעבור מה נלחמים. מלחמה שאין לה סוף ואין לה תוחלת... שר בכיר בממשלה שמאיים "אם המלחמה לא תימשך – אנחנו חד וחלק לא נהיה שם!"

זו קריאה מזעזעת.

והחיילים: האחים, בני הזוג, והילדים והחברים שלנו – נלחמים - ומתים.

שר ביטחון שקורא ל"מצור מוחלט על עזה", ונשיא שטוען, "זה לא נכון שיש לא מעורבים בעזה" - ומדרבנים את המדינה ואת חייליה לפגיעה לא מידתית, בהחלט לא נדרשת, ובוודאי לא מוסרית.

ראש ממשלה ש"מנהל את הסכסוך", ומעביר מזוודות של דולרים לחמאס, ואת החיילים לוקח מהגבול, בכדי לשמור על הפוגעים בתושבי חווארה, ואת למרות ידיעות מודיעיניות על התקפה שבדרך...

ממשלה שמעבירה מיליארדים לפוליטיקה סקטוריאלית שמדרבנת חוסר השכלה וחיזוק השליטה בשטחים, ולוקחת את המיליארדים האלה מהעניים, מהזקנים, מחסרי הבית, ומתוכניות לצמצום פערים והורדת האלימות בחברה הערבית.

ממשלה המייצרת פחד לדבר: כל פוסט, גם אם הוא רק מדבר על אמונה באל (סליחה, באללה), מביא את הכותב למעצר, ולהאשמה בהסתה. פחד של רבים מאיתנו כאן – לדרוש שלום. כאילו דרישה לשלום היא בגידה.

אז לא, זה לא בלאגן. אלא התנהלות מסודרת להפליא להביא לסבל, לכאוס, לחורבן.

יש דרך אחרת. אבל צריך חוכמה, אומץ וחמלה בכדי לצעוד בדרך הזו.

אנחנו חייבים זאת לחטופים ולמשפחותיהם, חייבים זאת לחיילים הנלחמים ולאימהותיהם בבית, אנחנו חייבים זאת לשכנים שלנו בעזה – הרי הם תמיד ימשיכו להיות השכנים שלנו... ואנחנו חייבים זאת לעצמנו – אנחנו חייבים לצאת לרחוב, לפעול, למחות – עד אשר נפיל את הממשלה הזו, עד שנקים במקומה ממשלה אחרת. כזו שתדע לחשוב ולתכנן את הדרך בה אנחנו רוצים לחיות כאן, חיים של כבוד לכולם בין הירדן לים. ממשלה שתדע לתת לאנשים תקווה בשני הצדדים.

הסיכוי שלנו שדברים כאלה לא יקרו שוב – הוא לחתור לשלום.

ואז אוכל לחזור הבייתה. עם הבת. וללכת שוב בשבילים עם הכלניות.

פרופ' איתי אטר | אוניברסיטת תל אביב

בוקר טוב, אורחים ואורחות יקרים.

בסוף חודש ינואר 2023 פורסם מכתב הכלכלנים. במכתב, עליו חתמו מאות כלכלנים מהאקדמיה הישראלית ואליהם הצטרפו חתני פרסי נובל לכלכלה, עשרות מנכ"לים לשעבר במשרדי הממשלה, התרענו על הנזקים הכלכליים האדירים שתגרום ההפיכה המשטרית. החששות שעלו במכתב מתבססים על מסד מחקרי נרחב ומשקפים את הקונצנזוס במחקר הכלכלי.

לצערנו, החששות עליהם הצבענו במכתב התממשו במידה רבה, זאת עוד לפני פרוץ מלחמת ה-7 באוקטובר.

התרענו על פגיעה בדירוג האשראי. אכן, כבר בחודש מאי 2023 – חודשים לפני המלחמה – סוכנות הדירוג מודי'ז הורידה את תחזית דירוג האשראי של ישראל. לפני מספר ימים, פורסם שמודי'ז צפויה להוריד שוב את תחזית דירוג האשראי ואולי אף את דירוג האשראי עצמו, דבר שלא קרה מעולם!

במכתב הצבענו גם על חשש מירידה בהיקף ההשקעות, מהדרדרות השירות הציבורי ומפני עליה בשחיתות. לצערנו, השנה האחרונה היתה אחת השנים הקשות בהייטק הישראלי, שחוזה נסיגה חדה בהיקף ההשקעות. במקביל נמשך מסע ההרס של השירות הציבורי, ואנו סובלים מעליה ברמת השחיתות.

מלחמת ה-7 באוקטובר הביאה את מדינת ישראל לאחד המשברים הכלכליים החמורים ביותר מאז הקמתה. גם עתה הכלכלנים מצביעים על חששות יסודיים ועמוקים לנזקים - אולי חסרי תקנה - ומתריעים מפני האופן בו מתמודדת הממשלה (למעשה אינה מתמודדת) עם המשבר החרף.

האם הפעם תהיה אהן קשבת?

כדי להתמודד עם משבר כלכלי חריף כל כך, ראוי לבדוק מה נעשה בעבר וללמוד מ-3 משברים כלכליים קודמים בהיסטוריה של מדינת ישראל.

האירוע הראשון הוא ההתאוששות הכלכלית המקרטעת ממלחמת יום הכיפורים. בעקבות מחדל יום הכיפורים, מערכת הבטחון קיבלה תקציבי עתק, שהיוו כמעט שלישי מתקציב המדינה באותה תקופה. הגידול המסוכן בהוצאות הבטחון היה אחד הגורמים לעשור האבוד של כלכלת ישראל, עשור שבו כלכלת ישראל דשדשה והצמיחה הכלכלית האטה משמעותית.

גם כיום, מערכת הביטחון דורשת - ומקבלת - תקציבי עתק. כל זאת, כאשר המחדל של ה-7 באוקטובר, ככל הידוע, לא נבע מהיעדר תקציבים או משאבים. אין הכוונה לדרישות להוצאות שקשורות למימון ההוצאות הישירות של המלחמה כמו מלאים, ציוד, תחמושת ומילואים, אלא לדרישות ארוכות טווח של המערכת, שלא ברור מה הצורך בהן, ובוודאי לא נשקלות המשמעויות ארוכות הטווח שלהן. צריך לזכור, כסף שמופנה לביטחון הוא כסף שלא מופנה לבריאות, רווחה, חינוך ותשתיות.

לכן, יש להקים בהקדם ועדה מקצועית שבה ישותפו מומחים המייצגים את כלל צרכי המשק, שתבחן את מכלול האיומים וההסתברות להתממשותם, ושתקבע את היקף ההוצאה הנדרש לביטחון בשנים הקרובות, למול הצרכים האזרחיים של המשק.

האירוע השני אליו אתייחס הוא המשבר של אמצע שנות ה-80 במאה שעברה. מדינת ישראל נקלעה למשבר כלכלי קיצוני. האינפלציה זינקה במאות אחוזים, הגירעון התקציבי אדיר והמשק נכנס לסחרור.

כדי להתמודד עם המשבר הכלכלי של שנות ה-80, ממשלת האחדות גיבשה את תכנית הייצוב הכלכלית. הממשלה, ההסתדרות והמעסיקים הסכימו על שורה של צעדים הכרחיים וכואבים: הקפאת שכר במשק, הקפאת מחירים, העלאת מיסים, ביטול סובסידיות, צמצום הוצאות

הממשלה, ואפילו מטבע חדש. כל השחקנים הכלכליים הסכימו לווייתורים כואבים לטובת הכלכלה והמדינה. תכנית הייצוב הכלכלית אפשרה למדינת ישראל לעלות על מסלול של צמיחה ארוכת טווח, וכזו שהפכה את המשק הישראלי למשק מתקדם ופתוח, שקלט בהצלחה את העליה מבריה"מ לשעבר ופיתח תעשיית הייטק משגשגת.

תנאי קריטי להצלחת תכנית הייצוב היה קיומה של מנהיגות כלכלית. מנהיגות בעלת חזון שראתה את טובת המשק כולו לנגד עיניה והיתה מסוגלת לבנות אמון בין השחקנים הכלכליים והפוליטיים בישראל, ולרתום תמיכה בינלאומית, בדגש על ארה"ב, ליציאה מן המשבר.

האירוע השלישי הוא המשבר של תחילת שנות ה-2000, ששילב את התנפצות בועת הדוט.קום והאינתיפאדה השנייה. באותו משבר היה בישראל שר אוצר שאימץ מדיניות כלכלית שכללה קיצוץ בקצבאות ועידוד יציאה לעבודה של משפחות מרובות ילדים, בדגש על האוכלוסייה החרדית.

להבדיל, בתקציב לשנת 2024, אנו רואים הגדלה דרמטית של המשאבים לרשתות החינוך החרדיות, ללא התניה בחובת פיקוח ובליווי מתמטיקה ואנגלית ברמה ראויה, וגם הגדלה של התמיכה באברכים. צעדים אלה ימנעו מילדים בחינוך החרדי את האפשרות לרכוש מיומנויות שהן קריטיות להשתלבותם כבוגרים בשוק העבודה, ויקטינו את התמריץ של הבוגרים החרדים להשתלב בשוק העבודה. נוכח הצמיחה המהירה במספר הילדים החרדיים, המשך המדיניות הנוכחית מגדילה משמעותית את החשש שישראל תדרדר להיות מדינת עולם שלישי.

לא זו אף זאת, התקציב הנוכחי גם מקצץ באופן בוטה וחד בהיקף התמיכה במגזר הערבי. הקיצוץ המסיבי של 15% בתקציבי תוכניות החומש לצמצום פערים בחברה הערבית ובחברה הבדואית הוא שגוי ויפגע במנועי צמיחה של תעסוקה ותשתיות אשר ביכולתן לתרום לצמיחה וללכידות חברתית.

ההשוואה בין ההתמודדות של המנהיגות הכלכלית של שנות ה-80 וגם של תחילת שנות ה-2000 לבין ההתמודדות בתקופה המשבר הנוכחי היא כואבת, רלוונטית ועצובה.

במקום מנהיגות כלכלית אמיצה שפועלת לטובת המשק, יש לנו ראש הממשלה ושר האוצר שמקדמים אינטרסים צרים שפוגעים בכלכלה הישראלית. במקום ראש ממשלה עם חזון ואחריות לאומית, יש לנו ראש הממשלה שעסוק בשרידותו האישית. במקום שר אוצר עם ראייה רחבה והבנה מקצועית, קיבלנו שר אוצר משיחי, שדוגל בכלכלת בעזרת השם, מפגין בורות ומזלזל בבעלות הברית החשובות ביותר של ישראל.

לפני סיום, אני מבקש להעלות עוד סוגיה אחת. היום לפני שנה בדיוק, בתחילת המאבק נגד ההפיכה המשטרית, ערכנו כנס בינלאומי אליו הזמנו פרופסורים לכלכלה: הונגרי, רוסי, תורכי ופולני. כל אחד מהדוברים תיאר את ההתרחשויות בעקבות המהלכים להחלשת מערכת המשפט והשירות הציבורי במדינתו, ואת הלקחים הרלוונטיים. כיום, הדובר ההונגרי כבר לא מתגורר בהונגריה, גם הדוברים מתורכיה ומרוסיה לא מתגוררים ברוסיה ובתורכיה. הדוברת הפולני נותרה אמנם בפולין אבל בכנס דיברה מאחורי מסך שחור, וביקשה שנמחק את האזכור שלה מן ההקלטה של האירוע.

בכאב רב אני אומר שהמגמה של עזיבה כוח אדם איכותי, מהאקדמיה, מהרפואה, מההייטק מתרחשת גם אצלנו. ההון האנושי של ישראל הוא המפתח העיקרי להצלחה של הכלכלה והחברה הישראלית. המשך המדיניות של הממשלה מסמן את הדרך החוצה לרבים וטובים, רבות וטובות. זהו נזק בלתי הפיך. פתחתי את דבריי עם מכתב הכלכלנים והחששות העמוקים מההתמודדות עם המשבר הנוכחי. אומרים שבכל משבר טמונה גם הזדמנות. הלוואי שמתוך המשבר הנוכחי יצמח שינוי חיובי ועמוק, שינוי של תקווה וחזון.

אסיים כאן. מאחל לכולנו כנס מוצלח ומלמד.

כיכר החטופים

יום המאה

פרופ' חגי לוי | האוניברסיטה העברית ויו"ר איגוד רופאי בריאות הציבור

משפחות יקרות, ציבור יקר,

בדיוק לפני מאה ימים הופקרו היקרים לנו והפכו לחטופים. הם נמצאים בגיהנום. איתם נחטפו בני המשפחות, הנמצאים באיזור הדמדומים. כולנו רקמה אנושית אחת חיה. כולנו חטופים.

זכיתי להוביל במטה המשפחות צוות מסור של מתנדבות ומתנדבים, הפועלים מהרגע הראשון להגנה על בריאות החטופים ומשפחותיהם. השבוע פרסמנו דוח חמור על הסיכונים לבריאות החטופים, כולל 38 מקרים ספציפיים שהמשפחות ביקשו לפרסם. חתמתי על תצהיר שנגיש לבית הדין הפלילי בהאג. על בסיס מידע רפואי ועדויות של גיבורים וגיבורות ששרדו תיארונו הסיכונים הבריאותיים האיומים לחטופים:

הרעבה ותזונה לקויה, היעדר מים ראויים לשתיה ואוויר נקי, היגינה ירודה, חושך, בידוד והיעדר תנועה, בכלובים כמו חיות להם אין ביגוד מתאים או שמיכות להתמודד עם הקור בחורף. החוטפים עוקבים אחריהם כל הזמן ואין להם כלל פרטיות. החטופות והחטופים סובלים מהתעללות פיזית, נפשית ומינית. המחלות והפציעות שלהם מזנחות ולא מטופלות כראוי. נלקחו מהם משקפיים, מכשירי שמיעה וציוד החיוני לתפקודם.

כולם בסכנת חיים מיידית. את כולם צריך לשחרר – עכשיו!

לחטופים זכות בסיסית לקבל טיפול רפואי ותרופות.

העובדה שהצלב האדום טרם ביקר אותם היא חרפה לאנושות.

אנו מקווים שיקבלו השבוע תרופות, אבל אסור להסתפק בכך. יש להם עוד צרכים בריאותיים רבים. אם יש חטופות בהריון מאונס, הן צריכות לקבל טיפול, עכשיו! רק שחרורן המידי יבטיח את חייהם ובריאותם.

בועז, בנו של אריה זלמנוביץ' (זלמן) ז"ל, שנחטף מניר עוז אמר: אבא לא קיבל בשבי תרופות ומזון שהוא צריך. זה רצח!"

אסור לנו להגיע למצב ש-136 חטופים יחזרו בארונות.

בספר דברים נכתב: "ובחרת בחיים למען תחיה אתה זרעך".

הרמב"ם, רופא, כתב: "אין לך מצווה גדולה כפדיון שבויים".

בשולחן ערוך נכתב: "כל רגע שמאחר לפדות השבויים היכן שאפשר להקדים, כאילו שופך דמים".

בשבועת החובש נשבענו לא להפקיר פצוע בשטח.

כרופא, כיהודי, כישראלי וכאדם, חונכתי על קדושת החיים.

החטופים הופקרו בשבעה באוקטובר.

אסור, אסור, אסור להפקירם שוב.

מי שלא פועל בכל מאודו להצלת החטופים ובוודאי מי שיהסס או ידחה הזדמנות להצלת החטופים: שכח מה זה להיות ישראלי. שכח מה זה להיות יהודי. שכח מה זה להיות אדם.

חיי החטופים אינם הבעיה רק של משפחותיהם. חיי החטופים אינם הבעיה רק של ישראל. הפגיעה בחירותם, בריאותם וחייהם היא פצע פתוח. כל עוד הם חטופים, ישראל לא יכולה להירפא ולהשתקם. כל עוד הם חטופים יש סכנה לביטחון וליציבות בעולם. כל עוד הם חטופים, תימשך שפיכות דמים.

כאומה חפצת חיים ולמען שמירה על קיומנו, החזרת החטופים חייבת להיות המטרה הראשונה בקדימותה. אין להם זמן. חייב כל אחד מאיתנו לראות את עצמו כאילו הוא נחטף לעזה, כאילו בן משפחתו נחטף לעזה.

חובתנו לפעול להצלתם, בכל דרך אפשרית.

עוד לא אבדה תקוותנו.

יחד נשיב את כל החטופים הביתה, בשלום.

מחאת באר שבע

10 פברואר 2024

בר חפץ | מגדל אבוקדו מקיבוץ נירים, שמשפחתו הופקרה ב-7 לאוקטובר

קוראים לי בר חפץ ואני מגדל אבוקדו מקיבוץ נירים. בשביעי באוקטובר הייתי אני וכל משפחתי מפוזרים, נעולים בממדים בקיבוץ בזמן שמחבלי החמאס מסתובבים בחוץ. הופקרו אז בידי מדינת ישראל, מדינה שבראשה עומד כבר הרבה יותר מדי זמן בנימין נתניהו, האיש ששילם כסף לחמאס כדי שיהיה "שקט".

ועכשיו אני עומד כאן בבאר שבע, העיר שקיבלה אותי ואת כל קהילת נירים בזרועות פתוחות העיר שבא כולנו מוצאים עכשיו בית, עד היום בו נחזור הביתה לנירים, אבל לא כל קהילת נירים נמצאת כרגע בבאר שבע, יש את מי שנרצחו בשביעי באוקטובר, יש את מי שהעצב והמרחק היו יותר מידי בשבילם והכריעו אותם מאז, ויש את נדב ויגב, אשר עדיין נמקים במנהרות מתחת לחאן יונס, מרחק ראייה מהבית. (תחזירו אותם כבר לכל הרוחות)

ועומדים שם בממשלה ומדברים על אחדות, ו"ביחד ננצח", על איזה אחדות הם מדברים, ראש ממשלה ששולח כל יום שר אחר להסית נגד הרמטכ"ל, ראש ממשלה אשר הבן שלו מציץ ממיאמי נגד שותף בכיר בקבינט המלחמה אשר לא מזמן שכל את בנו על הגנת הבית שלנו, על איזה אחדות מדבר האיש שמעולם לא היה מוכן לדרוך בבית לנו, וגם עכשיו לא הגיע לדבר עם המפונים, וכרגיל לא מסוגל אפילו להביע צער, על איזה אחדות מדבר האיש שהיה מוכן לדרוך בקיבוץ רק שהוא שרוף וריק מיושבו. על איזה אחדות מדברים אנשים שעד לא מזמן היו עסוקים בלהסית נגדנו, ולקרוא לנו בוגדים ומשתמטים, על איזה אחדות מדברים האנשים שמבחינתם החטופים שלנו הם רק נטל שצריך להפטר ממנו.

מה שאנחנו צריכים עכשיו זה בחירות מוסכמות וכמה שיותר מהר, בחירות שאחריהם תקום כאן ממשלה אחראית שרואה מולה את כל אזרחי ישראל, כן גם את השכנים הבדואים שלנו שהממשלה הנוכחית לא הפסיקה להסית נגדם, השכנים הבדואים שלנו שבשביעי באוקטובר חרפו את נפשם בחילוץ ניצולים מהנובה, גם אותם, וגם את הקיבוצים, וגם את העיררות, ואת המפונים מהדרום, והצפון, ואת הדתיים והחילונים ממשלה שתראה כאן טוב לכולם, ולא רק להסית ולפלג, ובעיקר ממשלה של אנשים רציניים, שיבואו לעבוד למען כל אזרחי ישראל ולא רק לציץ בטוויטר.

ואתה אדוני ראש הממשלה קח את המשפחה שלך ופשוט לך מכאן, בלי משפט בלי כלום פשוט לך ואל תחזור.

צילום: תניא ציון וולדקס

מחאת

באר שבע

10 פברואר 2024

טלי ברמן | סטודנטית באוניברסיטת בן גוריון בנגב ומילואימניקית

קוראים לי טלי, אני סטודנטית לתואר שני באוניברסיטת בן גוריון. נולדתי בבאר שבע ואני גרה פה בחמש שנים האחרונות. במשך חודשיים שיירטתי במילואים תחת צו 8 והבן זוג שלי ברגעים אלו נלחם בעזה. אני הבטחתי לו שאני אלחם גם בשבילו.

אני מבטיחה לנו שאני אלחם כדי שתהיה משמעות להקרבה ולסיכון שהוא לוקח. אני מבטיחה לנו שאני אלחם כדי שתהיה לנו ממשלה שתדאג לכולם.

הממשלה שלנו לא סופרת אותנו. זו ממשלה שמעבירה תקציב סקטוריאלי שמזניח את המילואימניקים.

אבל לא רק.

זו ממשלה שמזניחה את האוכלוסייה העובדת.

זו ממשלה שמזניחה גם את דור העתיד של החרדים ומגדלת אותם לעולם מצומצם של בורות.

שרי הממשלה מפוצצים עם פופקורן ודאחקות דיונים על היום שאחרי.

ככל שנמשכת המלחמה ללא קידום פתרון מדיני בעזה, אנחנו הדור הצעיר של מדינת ישראל משלם מחיר נוראי ללא תוחלת.

זאת ממשלה שדואגת לאינטרסים האישיים שלה על חשבוננו, האזרחים הלוחמים, הלומדים, העובדים.

זה הזמן להילחם על העתיד של כולנו.

אני מחכה שאיתי, כל החיילים וכל החטופים יחזרו במהרה ובשלום.

מגיע לכולנו בחירות עכשיו.

אני מיכל, נשואה לעומר, אמא לשלושה ילדים וחברת קיבוץ גבולות במועצה האזורית אשכול. 11.5 ק"מ מהגבול עם הרצועה. אחרי השביעי באוקטובר התפנינו לקיבוץ יטבתה הנפלא. אחרי חודש וחצי ביטבתה לחזור הביתה. חזרנו לקיבוץ והיינו שם לבד, עם קולות הנפץ, במשך כמעט שלושה חודשים. עומר ואני מסיעים באופן עצמאי את ילדינו למערכת החינוך בבאר שבע מדי יום ביומו. לאחרונה הקיבוץ הקים מערכת חינוכית שהמועצה אימצה ובכך אפשרה את חזרתו של הקיבוץ הביתה. במלחמה הזאת אין מדינה האזרחים מסתדרים לבד.

בימים רגילים אף אחד לא יודע איפה זה ואף אחד גם לא יכול להשיג אותנו שם כי אין ממש קליטה סולרית. כלומר, פריפריה אמיתית, התשתיות על הפנים, הפסקות חשמל מרובות, אינטרנט מקרטע, שירותי רפואה מוגבלים, תורים ארוכים למומחים, תחבורה ציבורית מוגבלת, בתים ללא מיגון. בקיצור, שטח הפקר.

ידענו את כל זה וקיבלנו את זה כגזרת גורל, כחלק מהבחירה של לגור בפריפריה. ידענו שנתניהו על ממשלותיו מזניח את הפריפריה, הרי אנחנו מרגישים את זה בכל התשתיות סביבנו, אבל לא ידענו עד כמה עמוקה ההזנחה, עד כמה עמוק הזלזול, עד כמה ההזנחה מסכנת את חיינו ועד כמה נרגיש עכשיו, בשעת משבר, בחסרון של המערכות שממשלות נתניהו דאגו לייבש ולצמצם לרעת כולנו במהלך השנים: המגזר הציבורי, מערכת הבריאות, הרווחה, החינוך והמשטרה ועוד.

השביעי באוקטובר הותיר אותנו הלומים, המומים וכואבים. איבדנו חברים שמתגוררים במועצה, חברינו נחטפו, מורים ותלמידים נטבחו, משפחות שלמות. בקיבוץ נאלצנו לשהות שתי יממות נעולים בביתנו, עם חוליות של מחבלים שהגיעו לא רחוק מהקיבוץ כשלכיתת הכוננות יש רק שני נשקים. שטח הפקר.

אסון השביעי באוקטובר לא היה מקרי ולא היה גזירה משמים! הוא היה תוצאה של מדיניות שלימה וארוכת שנים של הפקר!

לאחר יומיים בממד, נאמר לנו להתפנות עצמאית, כי הקיבוץ שלנו לא מוגדר כעוטף. עד היום, הקיבוץ שלי לא מוגדר כעוטף ואנחנו לא זכאים לשום פיצוי או סבסוד מהמדינה על מה שעברנו. את המלחמה הזאת אנחנו האזרחים מממנים מכיסינו הפרטיים כי המדינה ממשיכה להפקיר אותנו.

ממשלת ישראל ממשיכה להפקיר את חברנו הנמקים במנהרות בעזה, את הפליטים שפזורים ברחבי המדינה ללא שום אופק או אור בקצה המנהרה, את כל אזרחי ישראל שרוצים כבר לדעת, רוצים כבר להבין מה התוכנית ליום שאחרי, לא רק לשיקום המתבקש וחזרה לשגרת חיים, אלא למהלכים של תקווה, של שקט לטווח הארוך. של שגשוג.

הקימו בקול תרועה מנהלת תקומה (שהקיבוץ שלי לא ממש חלק ממנה) בשלושה מיליארד שקל כדי שבקול ענות חלושה יקצצו ממנו יותר מ-2.5 מיליארד. איך ישקמו ככה את העוטף, אלוהים יודע.

המערכות כל כך לא מתפקדות שמשרד החינוך לא יודע היכן נמצאים חמישית מהתלמידים המפונים. מנהלת תקומה עדיין לא ערכה ישיבה אחת בנושא הראשון בספטמבר! ובינתיים נשמעות זמירות שיחזירו את ילדינו במועצה אזורית אשכול ללמוד באותו בית הספר הסמוך לגבול, רק הפעם עם חומות ומבצרים מבטון. יותר זול לשפוך בטון במקום לא בטוח ולהמשיך להפקיר את ילדינו מאשר לבנות לילדינו בית ספר עורפי במקום בטוח- אנחנו לא סומכים עליכם שתגנו עלינו.

לא משנה כמה בטון תשפכו על הגבול, כל עוד לא יהיה שקט, כל עוד לא יהיה הסדר, ביתנו לא יהיה מקום בטוח. נגמר עידן השוחד תמורת שקט. ראש הממשלה מכיר רק דרך אחת להתנהל לשחד את החמאס כדי להמנע מהסדר מדיני לטווח הארוך כי הוא מפחד לקבל החלטות אמיצות, לשחד את המפלגות של הימין הקיצוני בתיקים כדי שיוכל להמשיך בדרכו הפחדנית והנהנתנית, לקבל שוחד של סיגרים, מתנות, שמפניה, תכשיטים, ובזמן שכל המדינה מדממת ומקוצצת, הדאגות של הממשלה הזאת ממשיכות להתמקד בלשחד את המפלגות בקואליציה כדי שהממשלה הלא כשירה שלנו לא תתפרק, כדי שקרקס הנהנתנות והשוחד הזה יוכל להמשיך.

המדיניות של הממשלה ושל העומד בראשה היא להמשיך להחזיק בשלטון, בכל מחיר, ואין מחיר גבוה מדי לשלם על ההישארות בשלטון.

לא בחיים של מאות אלפי המפונים שחייהם עצרו מלכת לפני ארבעה חודשים, לא בחיי החיילים שממשיכים להילחם ולמות, לא בחיי החטופים שאין להם יותר זמן, אין להם יותר זמן! צריך לשחרר אותם עכשיו.

אנחנו קוראים לבחירות עכשיו! אתם בממשלה אשמים באסון הזה! במחדל! בהפקרות!

אנחנו מפחדים כי אתם עדיין מאחורי ההגה! ראש ממשלה שיכור כוח, רוצה להישאר ראש ממשלה למרות שהוביל לאסון הגדול בתולדות המדינה! במדינה מתוקנת מורידים נהגים מסוכנים מהכביש! לא אתה זה שתוביל אותנו בבטחה לשום מקום. שיכורים מקומם במעצר, שלילת רשיון. לא המשך שילטוני.

אתם הרסתם! אתם לא תשקמו! ביחד איתכם לא ננצח, האינטרסים של אזרחי ישראל וממשלת ישראל הפוכים. ננצח רק בלעדיך, ממשלת החורבן. ננצח רק בלעדיך, בנימין נתניהו.

לא נשכח מי אחראי. לא נשכח מי אשם. זמנכם עבר.

צילום: תניא ציון וולדקס

ד"ר נח שמיר | איש מערכת הבטחון ופעיל חברתי

אני מוצג כאיש מערכת הביטחון ופעיל חברתי. אז אתחיל בביטחון.

תרומתי לביטחון ישראל החלה במלחמת ששת הימים, כשלחמתי כחייל חי"ר צעיר ונפצעתי קשה. לאחר שהחלמתי והתאוששתי וגם עברתי קורס קצינים, הגעתי לדרום לפני חמישים ושלוש שנים, כמדען צעיר לקמ"ג ושם הקדשתי את עבודתי גם בצבא וגם באזרחות לביטחון המדינה. בצבא, הקמתי שתי יחידות מקצועיות (יחד עם אחרים) ופיקדתי עליהן לסירוגין עד גיל 54. העשור האחרון היה בהתנדבות למילואים. על התרומה האזרחית, לא ארחיב דיבור, מטבע הדברים, אבל היא הייתה בהחלט משמעותית.

הייתי גאה מאד בתרומתי לביטחון המדינה, שהיה לה גם צידוק אידאולוגי. הייתי משוכנע שחיזוק הביטחון וההרתעה של מדינת ישראל יאפשרו יותר סיכונים מחושבים במשא ומתן מדיני בדרך אל השלום. מחשבה הגיונית, אבל בדיעבד נאיבית. לא העליתי בדעתי תסריט שבו ראש ממשלת ישראל, בגלל האינטרס של שרידותו בשלטון, יילקח כבן ערוכה ע"י כת משיחית כהניסטית וכת חרדית שלמעשה מנהלים את המדינה.

ועכשיו להגדרתי כפעיל חברתי. זה נכון, אני דואג מאד ורוצה לעזור לאוכלוסיות מוחלשות בחברה. ועכשיו, האוכלוסייה המוחלשת ביותר ושזו שמתעללים בה, היא האוכלוסייה הבדואית בנגב, בעיקר זו של הכפרים הבלתי מוכרים. החמאס לא הפלה לטובה את הבדואים. הם נרצחו ב-7.10 וכמה גם נחטפו לעזה. היו מעשי גבורה של בדואים בהצלת אנשים בעוטף ויש חמ"ל משותף ברהט. הבדואים בהחלט הפגינו שותפות גורל ברגעים הקשים. כל זה לא מונע את המדינה מלרדוף את החברה הבדואית. כנראה שזה מתאים לבן גביר ואלמוג כהן. כמות הריסות הבתים עלתה בזמן האחרון בצורה משמעותית. אין בעיה להשאיר אישה וילדיה הקטנים בחוץ, בקור ובגשם. גם ההתנכלות ליחידים גברה.

הפסקת הרדיפה היא לא רק אינטרס של החברה הבדואית, אלא של כולנו. אם אנחנו רוצים לחיות בשקט בנגב, בשותפות עם החברה הבדואית (שהוכח שהם רוצים בזה) ולא בהגדלת הקרע, כולנו צריכים לדאוג שהרדיפה הזו תיפסק.

מחדל ה-7 באוקטובר הוא סיבה מספיקה להחלפת הממשלה בבחירות. אבל, אם המדינה הייתה מתנהלת כהלכה, ע"י ראש ממשלה וממשלה שטובת המדינה לנגד עיניה, אפשר היה לקבל את הטיעון של גנץ ואייזנקוט שכדאי לדחות את הבחירות עד לאחר המלחמה. אבל, המדינה מתנהלת ע"י ראש ממשלה שהאינטרס היחיד והקובע שלו הוא שרידותו בשלטון, כדי להתחמק ממשפטו ולכן הוא וחבר מרעיו מוכנים להקריב את החטופים, את הכלכלה בתקציב מופקר, את מניעת השתוללות נערי הגבעות ביהודה ושומרון, את היחסים הקריטיים עם ארה"ב ואת תמיכת המערב החופשי וכמובן גם את השוויון בנטל, בהעלאת חוק הגיוס המקומם ולכן, לפני שהמדינה מתדרדרת אל התהום, אין זמן לחכות להפסקת מלחמה (שתימשך לנצח, אם זה תלוי בנתינה), אלא חייבים בחירות עכשיו, מהר ככל האפשר.

פרופ' מיקי מלול | דיקן הפקולטה לניהול, אוניברסיטת בו גוריון בנגב

מחר. מחר לי שאני נואם כאן היום.

לא הזדהיתי עם המחאה- לא לפני המלחמה ולא אחריה. גם לא בימים אלה. אבל היום זה הזמן למצוא את המשותף. גם אם אנחנו נמצאים בצד פוליטי שונה.

התרגלנו לתייג אנשים: ביביסטים, שמאלניים. אלו כותרות שרק מפרידות בינינו. בסופו של דבר בשני הצדדים מדובר באנשים טובים וערכיים שאכפת להם ושאוהבים את המדינה. את זה אסור לנו לשכוח.

כולנו חווים בחודשים האחרונים כאב בעוצמות שלא ניתן לתאר. זאת לאחר שראינו את פני הרוע, טרוריסטים פלסטינים עלובים מהסוג השפל והפחדני ביותר. שרצחו וחטפו אנשים טהורים.

ייקח לנו עוד שנים רבות לעכל את היקף האירוע הכואב הזה. יחד עם זאת, אנחנו רואים את העוצמה המצרפית של הטוב האנושי שיש לנו כאן בישראל. בתוך אתגרי המלחמה, מתגלה מקור גאווה עמוק –"האלפיון העליון של ישראל".

אלו לא הדמויות המתקשרות שאנו מעריצים בדרך כלל, אלא הגיבורים והגיבורות מעוררי ההשראה שנחשפנו אליהם בחודשים האחרונים.

לפני מספר שבועות בסופר נחשפתי לקופאית מדהימה. מפונה משדרות שמרוויחה שכר מינימום. בתור לקופה, אישה שסיימה קנייה שכללה עוגת יום-הולדת לבנה הקטן. האישה סופרת את השקלים שיש לה ומגלה שאין לה מספיק לתשלום. הקופאית ללא היסוס מוציאה כרטיס אשראי ומשלימה את התשלום מכיסה הפרטי. בשיחה עם הקופאית לאחר מכן היא אמרה לי: "מה זה שכר של כמה שעות עבודה לעומת הרגשה של ילד שיזכה לחגוג יום הולדת".

האנשים השקופים הללו שאנו פוגשים בסופר ובהזדמנויות אחרות בשגרה- הם האלפיון העליון של ישראל. השכנים והשכנות שלנו, חיילים וחיילות מתנדבים ומתנדבות מכרים ומכרות שלנו - הם האלפיון העליון. האלפיון העליון נמצא מסביבנו. רק צריך להרים את הראש להיפתח ולהסתכל בגובה העיניים. האלפיון העליון ובכלל האנשים המדהימים שמרכיבים את עם ישראל הם מקור החוזק והתקווה שלנו לעתיד מבריק.

היום יותר מתמיד חובתנו לבנות כאן מערכת פוליטית וחברתית טובה יותר. מערכת שמובלת על ידי אנשים עם יכולות ניהול, מקצוענות וחזון. מערכת שתשים את האנשים כאן בראש סדר העדיפויות.

לא עוד, חברי וחברות כנסת שעובדים בשביל עצמם גם בזמן מלחמה. כמעט כל ה-120 צריכים ללכת הביתה. הם לא ראויים.

לא עוד פוליטיקאים קטנים מכל הקשת הפוליטית שמלבים כאן פילוג בזמן מלחמה.

לא עוד רפיסות, התנתקות והתקפלות מול האויב.

לא עוד ניהול תקציב ללא חשיבה לטווח ארוך, ללא מנועי צמיחה וללא מחשבה על האנשים הפשוטים.

לא עוד מערכת כלכלית שעובדת בשביל בעלי ההון ודורסת את הציבור הרחב.

לא עוד חופש לבעלי הון מושחתים להעלות מחירים ללא הצדקה גם בזמן מלחמה.

לא עוד חופש לקבלנים לבנקים ואינטרסנטים שממשיכים להריץ את בועת מחירי הדירות וקוברים עתיד של דור שלם.

לא עוד שיח של שנאת חנם בינינו. מכל הצדדים. אבל כאן אני חייב לדבר גם על תפקיד המחאה בליבו השיח של האנטי: אנטי ביבי, אנטי חרדים, אנטי מתנחלים ועוד.. די. מספיק. שיח האנטי משכיח את המטרות המשותפות שלנו. האנטי הוא לא התכלית. התכלית חייבת להיות בניית חברה חזקה וטובה יותר. חייבים לעבור לשיח חיובי ובונה.

קעת כשהצבא המדהים שלנו מנצח וכותש את הטרור הפלסטיני. הפעולה המשלימה לניצחון היא חיזוק החברה שלנו. בניית גשרים, שיח והתמקדות בתיקון ובעשייה משמעותית וטובה.

הטרוריסטים הפלסטינים רצו לעצור אותנו. לעצור את העשייה הטובה שלנו. אנחנו נמשיך! נמשיך לעשות את הטוב שעשינו. ועכשיו אף בעוצמה גדולה יותר. נמשיך להצטיין ולהוביל את העולם בפיתוחים טכנולוגיים ובעשיית טוב. נוביל ונבנה מערכת כלכלית וחברתית חזקה ששמה את רווחת הציבור בראש סדר העדיפויות. מערכת כלכלית שרואה בפריפריה החברתית והגאוגרפית משאב ולא נטל.

בואו לא נפספס את השבר הזה. זו הזדמנות ואחריות של כולנו לעצור רגע לתקן ולנוע קדימה נחושים יותר וטובים יותר.

תודה

מחאת באר שבע

17 פברואר 2024

זיו אברהם | סטודנט, מילואימניק, פעיל של "הדרום דורש שינוי"

שלום לכולם,

אני זיו, סטודנט שנה א בבן גוריון, נולדתי בבאר שבע, גדלתי בעומר, ואני כאן, כי אין לי ברירה אחרת. הנגב, באר שבע, הם הבית שלי, הבית שלנו. אנחנו אוהבים את האנשים פה, את הנוף פה, את מזג-האוויר. זה הבית שלנו, ואנחנו עובדים קשה כדי לשמור עליו.

אנחנו אנשי הדרום, שידועים מה מגיע לנו: מגיע לנו לקום בבוקר, להסתובב ברחוב, ללכת לעבודה או ללימודים ולהירדם בלילה - ולהרגיש בטוחים. חיים בטוחים הם הזכות שלנו כאזרחים במדינה, והחובה של האנשים שרוצים להוביל ולהנהיג אותנו.

אנחנו, הסטודנטים, שעצם הבחירה שלנו בהשכלה הגבוהה, בטח בנגב, מהווה ביטוי לצינונות.

אנחנו, משרתי המילואים, שהתגייסנו ונתגייס בגאווה לכל משימה, כדי לשמור על המשפחות שלנו, על החברים שלנו, על המדינה שלנו, על העם שלנו.

ב07/10, כשיצאתי למילואים, יצאתי להגן על הבית. יצאתי כדי לשמור על המקום שאני כל כך אוהב, כדי שהמשפחה שלי, החברים והחברות שלי, כל העם, ירגישו בטוחים כשהם יוצאים לרחוב.

אבל יש אנשים שלא רוצים שנרגיש בטוחים. אנשים כמו שמעון בוקר והחברים שלו בממשלת ה-7.10.

הם לא רוצים שנרגיש בטוחים. את הפלייר הזה, חילקה הרשימה של שמעון לכל בית בבאר שבע. יש כאן תמונות מחבלי חמאס באצטדיון טרנר ובבית כנסת.

הם רוצים שנפחד. הם מנסים למלא את הראש שלנו בחרדות ואת החיים שלנו בסיוטים. הם מפזרים הבטחות ריקות על "ביטחון", אבל הם משתמשים בפוליטיקה של פחד, של הסתה, של גזענות. באותן מילים וסיסמאות, אותן הפחדות שקרים והאשלויות שבמשך שנים ממשלות ישראל "מכרו" ל תושבי הדרום. מחדל

הם עושים את זה כדי לייאש אותנו. כדי שלא נדרוש מהם את החיים הבטוחים שמגיעים לנו. הם רוצים שנרוץ אליהם בפחד, ושנאמין שרק הם יכולים להגן עלינו. אבל החברים של שמעון נכשלו ב-15 השנים האחרונות, הם נכשלו ב-7.10, והם יכשלו גם בעתיד - כי אי אפשר לסמוך על שמעון ועל השקרנים שמריצים אותו. וממשיכים לפזר את אותן הבטחות שווא.

אבל אנחנו יצאנו מהקונספציה. אנחנו לא קונים את השקרים שלהם.

האנשים שהובילו אותנו לאסון הגדול בתולדות המדינה לא יהיו אלו שיובילו אותנו לעתיד של חיים בטוחים. אנחנו דורשים שינוי. הדרום דורש שינוי.

אנחנו יודעים שאפשר לחיות כאן חיים שלווים, חיים בטוחים ורגועים. ראינו מאז בה-7.10 ושלכל תושבי הנגב יש גורל משותף,, ברגעים של שכול וחורבן. וגם ברגעים של גבורה והתנדבות

הקשר שלנו, של כל תושבי הנגב, חזק יותר מהפוליטיקה של הפחד של שמעון בוקר ומשלחיו.

אנחנו נמשיך לצאת לרחוב ולדרוש את החיים שמגיעים לנו, שמגיעים לכל תושבי באר שבע ולכל אזרחי הנגב. אנחנו לא נוותר עד שהפוליטיקאים של ה-6.10 יבינו שיש כאן דור צעיר שלא מוכן לוותר על עתיד טוב יותר עבורו ועבור הילדים שלו.

אנחנו העתיד

אנחנו הדרום

אנחנו השינוי

הצטרפו אלינו

רתם שטהל | סטודנט למדעי החיים בבן גוריון, בן קיבוץ כפר עזה, אימו נרצחה

שלום לכולם, קוראים לי רתם שטהל ואני עתיד לסיים השנה תואר ראשון במדעי החיים עם חטיבה בבית הספר לקיימות, באוניברסיטת בן גוריון. נולדתי בקיבוץ כפר עזה באוגוסט '94, חודשיים לפני השלום עם ירדן וקצת יותר משנה לפני שיירו בשלום.

זהו. פחות או יותר מאז יש מלחמה. ב-2001 הקסאם הראשון, 2 ו-3 היו שנים של טילים בלי אזהרות, ב-2004 אחד עבר לי מעל הראש בשיעור ספורט, ב-2005 נפל בדשא של משפחת ברמן, את 2006 קשה לזכור כי האחים מהצפון גנבו לנו הרבה מהפוקוס אבל אל דאגה- שלום לא היה לנו, ב-2007 התחילו הפצמ"רים, בין 2008-9 פונינו בפעם הראשונה בעופרת יצוקה ל-23 ימים מחוץ לבית, ב-2009 ג'ימי קדושים ז"ל, חבר הקיבוץ שלנו נהרג בכניסה לבית שלו ובדיוק 21 יום לאחר מכן נפל פצמ"ר בכניסה לבית של ההורים שלי.

את הסקירה הנחמדה הזו אני יכול להמשיך במשך עוד לא מעט זמן וכל זה בלי להגיע אפילו ל-6 באוקטובר, שלא נדבר על השביעי.

אם כן, למה אני מציין את כל האירועים האלו אתם שואלים? למה אני משתף אתכם בסיפור העאלק קורע לב והלא כל כך מיוחד שלי? הרי לא צריך אותי כדי לספר לכם שמלחמה זה "חרא"...

לא צריך אותי כדי לספר לכם שמלחמה משאירה אנשים כועסים. כואבים. שהכאב הזה מוביל אותם לרצות עוד מלחמות וכאב. שאבדן ושכול הם לא דבר מדליק במיוחד ושכמו שזה נראה כרגע החברה הישראלית חושבת ממש הפוך ממני, או לפחות מתנהגת ככה. לא צריך אותי, בן שכול טרי טרי מה-7 באוקטובר (לא לדאוג אני אשלים לכם את הפערים בהמשך הנאום..), כדי שמי מכם קהל קדוש, שבחר להגיע לעצרת הזו, ייצא ממנה כשהוא בעד פיתרון מדיני שתכליתו שלום. גם לא באמת צריך אותי כדי שתחשבו שהחובה הגדולה ביותר של מדינת ישראל ומנהיגיה היא להחזיר את כל החטופים עוד אתמול.

אז למה בכל זאת בחרתי לכתוב את המילים הללו ועוד לעלות לכאן להקריא אותן?

מאז שהייתי בן 7 בערך נכפה עליי להיות מעורב מדי בפוליטיקה הישראלית. בין אם הרשו לי לראות חדשות או לא, הרגשתי על בשרי את התגובות של השכנים האדיבים שלנו למה שהתרחש בארץ מה שיצר אצלי את הצורך המוזר לנסות להבין מה הסיבה. מצאתי את עצמי, ילד בן פחות מ-10, יודע להגיד אם הוא בעד ההתנתקות או לא (חלק מהמפונים של גוש קטיף למדו איתי בכתה), זוכר שמות של שרי פנים וחוף ומכיר את מדיניות הכנסת הסחורות לעזה. יותר מדי מוקדם אם תשאלו אותי.

המעורבות הכפויה הזאת בענייני רומו של עולם האלה לא לימדה אותי באף שלב על מהי הסיבה. מעולם בכל כמעט 30 שנות חיי לא הרגשתי שהבנתי באמת ובאופן כולל ומקיף את הסיבות לכך שאנשים אחרים יורים טילים לכיוון הראש שלי כדי להרוג אותי בזמן שאנשים אחרים יורים טיל לכיוון הטיל הראשון. זה לא אני לא מכיר את העובדות, זה לא כי לא הקשבתי בשיעורי היסטוריה. זה לא כי לא השתתפתי בתוכניות שהפגישו אותי עם בני ובנות הצד השני.

היום אני משוכנע. אני יודע שעל אף שישנן מורכבויות רבות ל-"סכסוך", הן אינן הסיבה לכך שהוא אלים ושהוא נמשך לאורך שנים רבות כל כך. הסיבה האמיתית לכך שחיינו הם חיי חרב היא הקיבעון של ממשלות ישראל לדורותיהן, חוסר הבחירה הפחדני וחוסר נטילת האחריות. נטילת אחריות אשר אינה שוללת את האחריות של מרצחים ושל כל מי שבחר בטרור, אך מסתכלת על המצב

בצורה בוגרת. אחריות שמכירה בחזקה של מדינת ישראל ומנצלת אותה לצורך יצירת עתיד אמיתי, עבור שני העמים.

בשביל עתיד כזה דרושים לנו מנהיגים, כאלו שאינם בנמצא היום.

למען הגילוי הנאות את הבחירה שלי לעזוב את הארץ קיבלתי עוד לפני השעה 7:32 בבוקר יום שבת ה-7.10, אם כי כן באותו הבוקר. אתם מחזמנים לשפוט את ההחלטה שלי ולבקר אותה, אתם מחזמנים לכעוס. אבל אני, שחייתי חיי מלחמה במרבית חיי, שנפלתי מביתי כאחרון מבקשי המקלט לפחות 3 פעמים לאורך שנותיי הקצרות, איני יכול עוד. אני אלך לאסוף את נפשי הפצועה במקום אחר. לצערי, אלך להשקיע את האנרגיה שלי בעשייה ובטוב, אך לא מפה. כשטיילתי באוסטרליה תהיתי על משמעות המשפט "אין לי ארץ אחרת", האם זוהי נבואת פיגמליון או הכרה בעובדות. היום, אחרי שביבי ועדתו הרגו את הרומנטיקה, אני מרגיש שאין לי ארץ, שביתי בגד בי. כשהייתי קטן אמא שלי אמרה לי שאני אביא את השלום, לצערי אני לא חושב שאוכל לעמוד במשימה הזאת.

אז אחרי שאמרתי המון מילים, חלקן יפות יותר וחלקן פחות, הנה היא צוואתי בלכתי מן הארץ.

לכו לפוליטיקה. לכו תהיו פוליטיקאים. לא חסרים בארץ מהנדסים, גם לא אנשי הייטק. לא חסרים בארץ עורכי דין או שופטים. חסרים בארץ אנשי הנהגה. אנשים שהמערכת המיושנת ורדופת התחרות שלנו עוד לא קלקלה. אנשים שמצפון ליבם לא הצטמק מעולם חומרי ומהבטחה לתהילה.

חסרים לנו אנשים בעלי אחריות ועמוד שדרה. כאלו שיידעו להבטיח לנו שהדרך למטרת העל שלנו- שלום ושגשוג, רצופה במוות של חיילים ואזרחים נוספים, לא כאלו שיבטיחו למות את החמאס תוך כך וכך זמן ואז ימיטו עלינו אסון קולוסאלי בעודם עסוקים ברפש.

חסרים למדינת ישראל, בעצם דרושים באופן נואש, אנשים מוכשרים. אנשים שבמהלך חייהם ניהלו מסגרת אחת או שתיים. שנדרשו לקבלת החלטות הרות גורל בשם קולקטיב. די למשרתי ציבור עילגים וחדלי אישים! למדינת ישראל מגיעה הנהגה עם רזומה.

חסרים לישראל מנהיגים ערכיים. מנהיגים שמקדשים את טוהר המידות ואת יושר הדרך. שינהלו קופה ציבורית שקופה. שירגישו מחויבים לדווח לנו על עשייתם. שימציאו לעצמם מתודה דרכה הם מספקים לציבור השוואה בין חברי הכנסת ופועלם, מתוך מטרה להתחרות על דעת הקהל, שלנו, דרך עשייה. שנותנים תמורה אמיתית למשכורת שלהם. מנהיגים שנפשם אינה יכולה לשאת את הבושה שבהשארת חטופים בשטח אויב.

דרושים מנהיגים אמיצים. להשאיר את המצב כפי שהוא זוהי הבחירה הקלה ביותר. היא הבחירה שהובילה אותנו לאסון ה-7 באוקטובר. הסטגנציה של ממשלות ישראל לאורך 2 העשורים האחרונים היא שיצרה מגזר ציבורי עני ותשוש. הבחירה העיקשת לטאטא מתחת לשטיח את הרעה החולה ביותר של מדינת ישראל, הלא היא הסכסוך הישראלי-פלסטיני, מקורה במנהיגים פחדנים אשר מתקשים לקבל החלטות ומעדיפים את הסטטוס קוו. אומץ משמעותו נקיטת עמדה, תוך כדי הידיעה שלכל החלטה יש השלכות. מנהיגים אמיצים בתחת שלי. איפה אותם מנהיגים שיילכו למשפחות החטופים ויגידו באופן כנה בפניהם שהם כעת מעדיפים לנקוט בפעולות אחרות מאשר השבת ילדיהם בכל מחיר?

אז לכו לפוליטיקה! במיוחד אתם. אם אתם שומעים את הנאום שלי אתם בוודאי בצד הנכון יותר של ההיסטוריה מאשר אלו שיושבים שם. אתם בוודאי ערכיים יותר מהם. אני לא יודע אם אתם מוכשרים ואני לא יודע אם תוכלו לתפקיד נעלה שכזה, אבל אפילו בעצם התפקדותכם לקהל זה אתם מראים תרומה גדולה יותר למדינת ישראל מאשר מרבית חברי הכנסת הנוכחית שלה.

בכל עידן ניצב הדור מול אתגרי הזמן והתקופה. סבינו וסבותינו נלחמו על הקמת הארץ, הפכו אדמת טרשים לגינה פורחת ומלבלבת. הורינו המשיכו את פועלם ומיצבו את מעמדה של ישראל כמדינה מערבית ומשגשגת. לשני הדורות היו כל אחד את קשייו. עכשיו הגיע תורנו לשמור על הארץ הזו אבל גם על המדינה.

לסיום, אבקש לנצל את הבמה עליה אני עומד כדי לפנות לראש. בתור בנה הבכור של מירה שטהל, אשר נרצחה בביתה, בית הוריי בשעה 7:32 בבוקר יום שבת ה-7.10, ואשר אף אחד לא יקום דמה כי אוי למי שילכלך נשמה נקייה ככ בתאוות נקם ילדותית, אני פונה מבמה זו לאשם מספר אחד, הלא הוא אדונם ראש הממשלה. אני קורא לך להתפטר. אני קורא לך לפרוש לצמיתות מהחיים בארץ ישראל. אני רוצה שתדע, על אף שאני מניאק אם תשמע את הנאום שלי או שזה יעניין אותך איכשהו, שאני שונא אותך. שאני מאחל לך שנשמות כל בני האדם שנלקחו מאדמה זו בגלל העוולות שלך יירדפו אותך עד יומך האחרון. נשמתך לא תהיה שקטה כפי שעשית לנשמותינו שלנו. אתה האשם, אתה יודע שאתה האשם ובכל רגע בו אינך יורד מכס הליצן שלך אתה מכפיל את אשמתך.

אתה אשם בילדות שלי שהייתה מלאה באזעקות ובבגרות שלי שמלאה בחרדה, כמו גם החמאס אבל זה לא פותר אותך, חבר. אתה אשם בכך שאפילו את רסיסי הילדות שכן היו לי, קברנו ב-7. אתה אשם בעליית השנאה בארץ, בשטיפת המוח, ברידוד השיח. אתה אשם באלימות, בגזענות, בנתינת יד לפשע. אתה אשם בביזוי כבוד המדינה וסמליה, אתה אשם בביזוי בית המשפט ומעמדו. אתה אשם בכל כך הרבה דברים שבעצם אמירת המילה "אשם" עולה תמונה שלך בתוך הראש שלי. הדבר החיובי היחיד שתוכל לעשות לפני שתתאדה מחיינו- את כולם. עכשיו.

שלומית סומך להמן | ממייסדות הקולקטיב המזרחי-אזרחי, תושבת באר שבע

שמי שלומית סומך להמן, אקטיביסטית חברתית וממייסדות קולקטיב מזרחי אזרחי.

למה בחירות עכשיו? אפשר לדבר על המחדל והאחראים לו, על הממשלה שבמשמרת שלה התרחש האסון הגדול בתולדות המדינה, אבל הסיבה המרכזית לכך שהמדינה זקוקה עכשיו לבחירות היא, שמעולם אבל מעולם, לא התקיים ניגוד אינטרסים בולט חזק לשמיים בין טובתו של המנהיג, בנימין נתניהו, לטובתה של המדינה ושל האזרחים.

רצונו של ראש הממשלה לחמוק מאימת זעם העם ביום שאחרי והשכפץ שמספקת לו המלחמה מונעים כל דיון ענייני בהצעה לפתרון שאינה כרוכה בשפיכות דמים מתמשכת.

ועל כן עליו ללכת, לא עכשיו, אתמול. ביומה הראשון של המלחמה. עכשיו, עכשיו. עכשיו....

הצעות להסדר מדיני מגיעות ביחד עם ערבויות לביטחוננו מצד הקהילה הבין לאומית ושלו עם מרבית מדינות ערב המתונות.

הישארותו אינה מאפשרת לשום הצעה להגיע לשולחן ולהיבחן – לטוב ולרע.

הישרדותו בתפקיד כרוכה בהמשך הלחימה, ללא הישג ריאלי נראה לעין, תחת הבטחות ילדותיות וחסרות בסיס של ניצחון מוחלט שלא יושג לעולם, מהסיבה הפשוטה שכבר הפסדנו.

בנינו מופקרים למלחמה חסרת תכלית שסיומה עומד בניגוד גמור לטובתו של אדם חסר לב, מוסר וערכים שמוכן לשרוף את המדינה, על אזרחיה, על מנת לחמוק מיום הדין.

בנימין נתניהו אינו נאחז בקרנות המזבח, הוא נדבק לקרנות המזבח. כל זמן שקיים ולו ספק קל שהדבק הוא דם ילדינו, עליו ללכת.

האיש הזה,

שהכניס צלם להיכל בדמותם של הסמוטריצ'ים והבן גבירים שהחזינונות המשיחיים פגאניים שלהם על מלחמת גוג ומגוג משרתים את צרכי ההישרדות שלו.

האיש שהחליש את החברה הישראלית בניסיון להשליט עליה דיקטטורה וכמעט הביא עליה מלחמת אזרחים, סכנה זו עדיין עומדת לפתחנו.

האיש שסירב להקשיב לאזהרות הצבא וגופי המודיעין על האסון העומד בפתח. שרק לחץ בין לאומי מתמשך ובידוד הולך וגובר בעולם הביאו אותו לדון ביום שאחרי. רק תארו לעצמכם כמה חיי אדם היו נחסכים אם היינו מתחילים לדבר כשהעולם כולו היה עדיין בעדנו.

האיש שלא שעה לתחינות המומחים על החורבן הכלכלי שהוא ממיט עלינו.

שהפקיר את הפריפריה וישובי העוטף, שהדרישה לחדר מיון בקרית שמונה שיעממה אותו. שכניעתו לחזון משיחי דורסת את החלומות של האנשים הפשוטים והצרכים הבסיסיים שלהם לאוכל, דיור, חינוך איכותי, שרותי רווחה. חיים.

האיש הזה, שהחליש את השירות הציבורי במינויים לא ראויים ובשעת החירום ארגוני החברה האזרחית המושמצים נתנו את המענים בכל תחום אפשרי כאשר מוסדות השלטון קרסו.

האיש הזה חייב להעלם מחיינו.

ההסתה שלו ושל חבריו הגזענים נגד החברה הערבית בישראל אינה יודעת גבולות ושובע. דווקא כאשר ההזדהות של קהילה זו עם המדינה בשיא ההסתה גואה. פה בנגב הקהילה הבדואית ספגה אבידות קשות. הרוגים, חטופים וירי רקטות. היינו עדים לגילויי הקרבה הרואים של אזרחים בדואים-שהצילו ילדים וצעירים באופקים ובנובה ונרצחו. חמל משותף יהודי ערבי נפתח ברהט לטובת הישובים שנפגעו.

יהודים וערבים הפועלים ביחד למען עתיד טוב יותר היא התשובה לגזענות הגואה בחסות ממשלת החורבן. שותפות ערבית יהודית בנגב, בבאר שבע ובארץ היא צו השעה.

נתניהו, בובת המריונטה של בן גביר הפירומן וממשלתו חייבים ללכת. עכשיו, עכשיו, עכשיו.

אי אפשר לסיים בלי התייחסות לאחיינו ואחיותיינו הנמקים במנהרות החמאס,

אין לי שום ציפייה מחבורת האפסים של מפלגת הליכוד המחוסלת למעשה. כחברת קולקטיב מזרחי אזרחי אשמח במיוחד להיפרד מחברי הכנסת המזרחים שמלבד מס שפתיים למאבק למען לצדק חברתי פגעו בכל ניסיון לשינוי במצבם של תושבי הפריפריה והעניים.

הפנייה שלי היא לחברי הכנסת מהמפלגות החרדיות שבעשורים האחרונים כרתו ברית משונה עם המשיחיות פגאנית. התעוררו.

המצווה הגדולה ביותר ביהדות היא פדיון שבויים.

לא תעמוד על דם רעך.

דמם של אחיינו ואחיותיינו נשפך. רבים מהם איבדו בני משפחה, לעיתים ההורה היחידי שנותר לילדים צעירים, הם עוברים יסורי גוף ונפש. פגיעות מיניות מזעזעות. לאן נעלם קולה המתון של היהדות החרדית? היכן הערבות ההדדית?

עיסקה עכשיו. עכשיו. עכשיו.

עטיה אלעאס | ראש המועצה האזורית לכפרים הלא מוכרים

ערב טוב,

כל יום שבו מושלת הממשלה הזאת הוא יום מסוכן לאזרחי ישראל. צריך להפיל אותה כמה שיותר מהר.

החטופים בעזה, המלחמה נמשכת במחיר כבד בחיי אדם כאן ושם, והשלום אינו נראה באופק.

גרוע מכך - הממשלה הזו עושה כל מאמץ להפריד בינינו, יהודים וערבים אזרחי המדינה הזאת. פעילים וארגונים המאמינים בשלום ובחיים משותפים מסומנים כבר יותר מעשור כקיצוניים או אפילו בוגדים זה רק הולך ומחמיר בממשלה הלאומנית הזאת. פעם היו אלה בעיקר ערבים שסבלו מאלימות ממסדית. היום אלה גם המפגינים היהודים בעד דמוקרטיה - ונגד שחיתות וגזענות.

אנו עדים למאפיינים מפחידים של מדינות טוטליטריות.

כחלק ממאמצי הממשלה להפריד בין יהודים לערבים, היא עושה כל שביכולה להצית מהומות בנגב. היא לא תצליח. בשנה שעברה הגביר שר השנאה והגזענות בן גביר את קצב הריסות הבתים ב-65 אחוזים. אחרי הפוגה של שלושה חודשים בעקבות המלחמה, ההריסות חודשו בינואר - ובקצב גבוה עוד יותר.

דווקא בגלל שהתחברנו, יהודים וערבים תושבי הנגב, במלחמה הזאת - גברה המוטיבציה של בן גביר להצית את השטח ולהפריד בינינו. לא ניתן לו ולחבריו להצליח.

קהילות שלמות עומדות בימים אלה תחת איום בפינוי המוני של אלפי בני אדם. באם מתנאן, מדרום לאבו קרינאת, מאיים בן גביר להחריב שתי שכונות מגורים שבהן חיים קרוב ל-300 איש, רק מרוע וגזענות, למרות שלתושבי הכפר אין חלופה - מוצעים להם מעט מדי מגרשים, וממילא אין עדיין שום אפשרות להוציא בהם היתרי בנייה. כ-500 תושבי אל בקיעה, שבין ערד למצדה, מאוימים גם הם בפינוי כולל, למרות שהמדינה עקרה אותם לשם מאדמותיהם ההיסטוריות בשנות החמישים, והתחייבה שיוכלו להישאר במקום. באם ראתם מתכוונים לבנות מחלף וכביש על ראשי התושבים, ולפנות יותר מ-1,500 מהם. ואלה רק חלק מהדוגמאות.

שתבינו - התנועה הציונית עצמה רכשה מאות אלפי דונמים מהבדואים לפני קום המדינה. בדו"ח שהיא הוציאה ב-1920, נכתב שרק באזור באר שבע החזיקו הבדואים בבעלות על 2.7 מיליון דונם -

כמיליון מהם שדות חקלאיים. העותמ'אנים תיעדו כבר בסוף המאה ה-16 חקלאות בדואית נרחבת בנגב. הבריטים תיעדו 2 מיליון דונם חקלאיים בשנות ה-40 של המאה ה-20. גם הם וגם העותמ'אנים הכירו בבעלותנו על האדמות. ואומר שוב - גם התנועה הציונית. אבל מדינת ישראל החליטה להתעלם. כשהעבירה את חוק התכנון והבניה, היא החילה אותו על כל היישובים בארץ - חוץ מהכפרים הבדואיים. זאת הסיבה שמספרים לכם שאנחנו "לא חוקיים".

אבל לא נוותר - אין לאיש זכות לדרוש מאיתנו לעזוב את כפרינו ההיסטוריים. רק שם אנו יכולים לחיות על פי המורשת התרבותית שלנו - וחשוב לא פחות - לשמר אותה לדורות הבאים כנכס קהילתי וכנכס תרבותי של מדינת ישראל כולה.

מספרים לכם שאנו רוצים להשתלט על קרקעות - אך האמת הפוכה. כל שנותר לנו ממיליוני הדונמים הם כ-400 אלף - 3.5% בלבד משטח הנגב.

בנגב קיימים היום כ-130 יישובים חקלאיים יהודיים. אין שום סיבה שהמדינה לא תקים כ-40 יישובים חקלאיים לבדואים - ובכך תפתור את בעיית הכפרים הלא מוכרים, תסיים את האפליה הקשה, ותעביר את תושבי הכפרים ואת הנגב כולו מהישרדות לשגשוג.

אנו מבקשים דבר פשוט: להשאיר לנו את האדמות לחקלאות, לאנרגיה מתחדשת ולכל שימוש אחר שיאפשר חיים טובים יותר. גם אם כך יקרה - לכפרים הבדואיים יהיה שטח קטן בהרבה לנפש לעומת המועצות האזוריות החקלאיות שסביבנו. זה טוב לחברה הבדואית זה טוב לחברה היהודית - בדגש על תושבי הנגב.

אבל עם הממשלה הגזענית הזאת אי אפשר לדבר על שוויון וצדק. כל שיש לעשות הוא להפיל אותה - וכמה שיותר מהר.

אנחנו במועצה האזורית לכפרים הלא מוכרים שותפים מלאים למאבק על דמותה הדמוקרטית של המדינה, למאבק על צדק ושוויון, ולמאבק על שלום בין העמים.

יכול להיות כאן טוב יותר. אך כדי שנוכל להתקדם לשם צריך להרעיד את הרחובות עד שתיפול ממשלת השקרים והזדון.

שיהיה שבוע טוב!

שיראל חוגג | תושב אופקים, פטריוט ישראלי

147 ימים מאסון השביעי באוקטובר
1459 נרצחים ישראלים
579 חיילים נפלו על הגנת המולדת
11,600 פצועים

ועם שלם פצוע בנפש ומחפש תקווה

אנחנו מחפשים מנהיגים והמנהיגים מחפשים אשמים. בממשלת האסון כאילו מדובר בחלום בלהות ממשכה בהרס פילוג וחורבן. שר האוצר סמוטריץ מצהיר שהחטופים אינם הדבר הכי חשוב, נכשל והורס את כלכלת ישראל ממודיס ועד פיץ אנחנו מתרסקים. פיגוע רודף פיגוע ושר התקתוק בן גביר השק הכושל ביותר בתולדות המדינה שהורשע בתמיכה בטרור שתוקף את ראש השב"כ ומעניק מחוות למרצחים, מנסה להצית מלחמת דת ולסכן את כולנו מבלי לעשות דבר לביטחון המדינה, זה כן זה אותו שר שבמשמרת שלו נכבשו ישובים נרצחו ונטבחו ישראלים, אדוני השר לכישלון לאומי במשמרת שלך אתה אשם

ראש ממשלת האסון עושה פוליטיקה בזמן מלחמה ומהדהד נרטיב של הסתה והאשמה, נגד ראשי מערכת הביטחון הרמטכ"ל וראשי שבכ, ראש ממשלת האסון לא חדל מלגרום נזק פנימי וחיצוני למען מטרות פוליטיות בלבד וממש לא לדאגת בטחון העם והמולדת, יובהר לך אדוני אתה ראש ממשלת האסון את מימנת את מזוודות החמאס את בנית את צבא הטרור, אתה הזהרת בלי סוף וכמו שכתבת בספרך בתיאור מצמרר את מה שקרה בשבעי לאוקטובר ולא היית מנהיג ראוי לעם הזה, אתה הראש אתה אשם ואתה תשא בדן המחדל

בזמן שאנחנו מתרסקים הניתוק והמגלומניה מרקיעים שחקים. שרים בממשלה ומשפחתם תוקפים את מנהיג ארה"ב ושותפינו בעולם ומביאים בידוד והרס העתיד.

חוק בושתי גיוס ואפליית הדם, מס ימי המילואים גדל, גיל המילואים יעלו הנטל הופך בלתי נסבל וחוק המפלה בן דם ישראלי אחד לרעהו, המפלג, מבזה, חסר שוויון וסולידריות. חוק בושתי ההשתמטות עולה לסדר היום ואין פה עניין של אמונה, האם דוד המלך, שאול יהושוע בן נון, גדעון בן יואש היו חסרי אמונה ויהדות, זה שוב כשל פוליטי כאילו לא קרה דבר ב7 באוקטובר כאילו לא נפלו על הגנת העם

גבורת המילואימניקים שחזרים מן הקרב ללא עבודה, תמיכה ותקציב שהובטח להם ושוב בזיון ממשלת האסון.

תוקפים את צבא העם ומפקדיו ועושים ממשפחות החטופים אויב, אותם הפקרתם אתם ממשלה לא ראויה.

העם מחפש מנהיגים והמנהיגים מחפשים אשמים, אתם הראש אתם ההנהגה אתם אשמים אינכם ראויים ואתכם נחליף. מול אפסותה של הנהגה כושלת מול חדלונה של ממשלת האסון, קם עם וגילה את גיבוריו שאינם בחרו לשאת בנטל, קם העם לבנות ולתקן.

שלא יפול לבכם או יאוש ימלא אתכם העם מאוחד ועוצמתי כפי שלא היה מעולם. החלפת אנשי הכישלון באנשי דור הניצחון היא המשימה הראשונה במסע העם לתיקון ובניית העתיד.

הדור הזה דור הניצחון שקם בשביעי לאוקטובר מאסון, לקח אחריות במקום שהפוליטיקאים וההנהגה כשלו.

אנשי האתמול- שלא יהיה לכם ספק, שום ספין, תדרוך, קונספירציה שהתחלתם לבנות בניסיון נואש להטיל אחריות במקום לקחת אחריות לא יצלח. במשמרת שלכם קרה האסון הנורא ואחריותכם מלאה עיקרית ויסודית.

כשהנהגה והמערכות קרסו, והדרג הפוליטי נאלם דום, דור הניצחון קם להילחם מסכן ומקריב את חייו ומכריע את האויב המתועב למען העתיד הטוב שכולנו חפצים בו. דור הניצחון הקים מפעלי נתינה בצפון ועד הדרום דאגו שלא יחסר דבר לחיילים, למפונים ולעם.

נבהיר לכם, הדור הזה הוא הלוקח אחריות על מחיר כשלונכם, ויצא למסע אל תיקון העם.

יחד מכל הגוונים והעדויות, אנחנו כל העם אחראים לעתיד המדינה האהובה שלנו ונפעל ללא לאות לתיקונה. תיקון חברתי, לאחות את השסע שיצרתם והגוונים הקודרים שצבעתם כאן. תיקון לאומי בערכים ובסדרי העדיפות ובעיצוב חברת הערבות ההדדית, מצוינות, בניית הארץ והעם ולתקן את מה שהושחת. תיקון בהנהגה שתוביל את השינוי לתיקון עם ובניית המולדת.

ההנהגה תגיע מדור הניצחון מכל רבדי העם מהדור המצוין הזה שפורץ דרך בכל ענף ומקום, ומוביל את המדינה במצוינות יוצאת מן הכלל.

לא נאפשר יותר הנהגה כושלת משסה, לא נאפשר הנהגה שלא ראויה לעם.

אז הגיע הזמן להעביר את מצוינות הדור הזה אל ההנהגה הראויה לעם, לערכים ומצוינות הישראלית כל כך. הדור הזה דור הלוחמים דור של עמל ועשיה, דור פורצי הדרך בהייטק, ברפואה, בחינוך במחקר והתעשייה בחקלאות ובבניין הארץ.

הוא הדור שיבנה את מדינת ישראל מכאן והלאה !!!

עכשיו זו העת שכל הישראלים פורצי הדרך מכל הגוונים והעדויות יצטרפו למסע לתיקון העם, הגיע הזמן לפנות את הנכשלים אנשי האתמול בדור הניצחון בדור שעבורו המדינה לפני כל. העם הישראלי יבנה יחד את ההנהגה שתבנה את ישראל.

רק אנחנו כולנו יחד, נתאחד נתקן נשקם ונבנה !!!

לא יהיה יותר שחור ולבן !!

לא יהיה יותר דתי וחילוני !!

לא יהיה יותר מזרחי ואשכנזי !!

לא תהיה יותר מנהיגות לא ראויה !!!

לא יהיה יותר ימין ושמאל !!

רק ישר ישר בלבד !!

צאו לתקן צאו לרחוב קחו דגל דרשו שינוי.

בְּאֵין חֲזוֹן יִפְרַע עִם יִתְקַן וַיִּבְנֶה מוֹלַדֶּת

עַד עוֹלָם נֶאֱהָב אוֹתְךָ, מוֹלַדֶּת, אָנּוּ לְךָ בְּקָרֵב וּבְעֵמֶל!

אדוני יושב הראש וחברי היקר, ח"כ איימן עודה, חברות וחברי ועדה יקרים, באתי לכאן היום לתבוע את עלבונם ה עמוק של המדע, התרבות, היצירה, האומנות והרוח של מדינת ישראל, כמו גם את עלבונם האישי של הנשים והגברים שעשו בעולמות אלה את המיטב שבמיטב, ושהוקרת המדינה להישגיהם ותרומתם העצומה בוטלה במחי החלטה אומללה אחת. בשנת 2015 פיזר ראש הממשלה את ועדת פרס ישראל לספרות ושירה, כי חבריה לא מצאו חן בעיניו, וזו הייתה עליית מדרגה בהתערבות הדרג הפוליטי בפרס. מקרה עודד גולדרייך ב-2021 היווה נקודת שבר חמורה בהרבה, ובו שני חינוך סרבו להעניק לו את הפרס בחקר המתמטיקה ומדעי המחשב, למרות שהוועדה המקצועית בחרה בו – פעמיים. בג"ץ הציל אז את המצב, כשנעתר לעתירה שהגישו חברי הוועדה עצמם, והורה למשרד החינוך להעניק לו את הפרס, דבר שנעשה בסופו של דבר בחוסר חשק, בטקס קטן באחד החדרים של משרד החינוך. השרה דאז, יפעת שאשה-ביטון, אפילו לא טרחה להגיע. אך שני המקרים האלה הם כאין וכאפס מול החלטתו הנוכחית של שר החינוך יואב קיש על ביטול פרס ישראל השנה בכל הקטגוריות כולן, והחלפתן בקטגוריה חדשה של גבורה וערכות הדדית. החלטה זו אינה רק אומללה. היא בזויה, פחדנית ונגועה, תגובתו עליה אפופה בשקרים (כפי שהוכיח לנו בן כספית בסוף השבוע), ועול המנה חסר מוחלט בהבנה בסיסית את מטרת הפרס ואת הסיבות לייסודו. יש להוקיעה מכל וכל. במאמר מלפני כשבוע, תיארה דינה זילבר את הצעד הזה כ"פסגת התחתית".

ההחלטה שמה ללעג ולקלס את פסגת הישגי המדע והרוח של אזרחי ישראל, ואת החשיבות הקריטית של אלה לעוצמתה ושרידותה. בנוסף, אדוני יושב הראש, היא מהווה את הפגיעה הקשה ביותר מאז ומעולם של גורם ממשלתי כלשהו במושאי עבודתה המובהקים של הוועדה הזאת – מדע, מחקר, טכנולוגיה, תרבות ורוח. ושלא תהיה כאן כל טעות: זו אינה גחמה פרטית של השר, בהמשך ישיר לניסיונות ההשתלטות שלו על הספרייה הלאומית, על מל"ג ועל יד ושם. מיד אחרי שפורסמה ההחלטה, הבעתי בפומבי את השערתי שמאחוריה שיקולים אחרים, אשר הגיעו מהממונים עליו או בהשראתם, והם קשורים לכך שלראש הממשלה ושר החינוך אין כל חשק לעמוד על הבמה וללחוץ יד לזוכים ולזוכות, אשר מן הסתם יהיו ביניהם גם מבקרים חריפים של הממשלה ושל העומד בראשה. והנה בא בן כספית ומאשש השערה זו, ביג טיים... אדרבה! יטריח את עצמו שר החינוך ויגיע לכאן כדי להסביר. מדוע הוא מבטל, מדוע רומס, מדוע מחרב? ומדוע הוא עושה הכל כדי להפוך את ישראל לספרטה מובהקת. אין חולק על כך שאנחנו עמוק בתוך עידן של טבח וחסופים, מלחמה ודם, אימה ופחד; ובעקבותיהם כמובן גם גילויי גבורה וערכות הדדית עליליים. את אלה בוודאי שיש להעלות על נס: בטקס המשואות, כמובן, וגם בהוקרה של חיילים וחיילות מצטיינים בבית הנשיא. ואכן אפשר אולי גם לשלב זאת בפרס ישראל, בדמות קטגוריה חדשה, מיוחדת לשנה זו. אך בשום פנים ואופן לא במקום הקטגוריות שהיוו מאד ומתמיד את מוסד פרס ישראל – גם בזמנים של משבר עמוק ומלחמה – ואשר עליהן תפארתו ותפארת המדינה כולה. ואל השר קיש אומר כך: אדוני, לא מאוחר מדי לחזור בכך. חשוב על המחזה האפשרי במוצאי יום העצמאות, שיהיה בקונטרסט חד לטקס המשואות הפומפוזי והמיליטנטי: טקס הענקת פרס ישראל, צנוע מאד, אך מכובד וקונצנזואלי, שבו יזכו בפרס שניים או שלושה אזרחים מופלאים שפעלו בגבורה ולמופת בחודשים האחרונים, לצד הטובים שבאנשי הרוח, המדע והתרבות שהמדינה הוציאה מתוכה! ואתה, אדוני, תוכל סוף סוף לשאת בטקס נאום מהסוג המצופה משר החינוך שדואג דאגה אמיתית לנושאי משרדו, במקום לפגוע בהם או לנסות לחסלם. לצערי הרב, מתגובות משרד החינוך בעניין עד כה, נראה שביטול

הביטול אינו בקלפים. העץ שעליו טיפס השר גבוה מדי, או אולי יש לומר שהבור אליו הכניס את עצמו עמוק מדי. אגב, אם השר הנכבד יעמוד בסירובו לחזור בו, ואכן יואיל להגיע ולהסביר את החלטתו, ראוי לבקש ממנו שיפתח לנו גם חלון להחלטותיו העתידיות: אולי יורה לסגור את הספרייה הלאומית לשנה, למשל, כי למה לקרוא ספרים או לחקור את נבכייהם של כתבי יד עתיקים כשיש מלחמה; אולי יבקש לעצור לאלתר העברת כספים לבתי ספר ולמוסדות חינוך, כי מדוע שילדים יישבו ללמוד כשיש מלחמה. לא חסרים רעיונות.

בכל מקרה, נשאלות שתי שאלות רציניות: מה ניתן לעשות השנה כדי למזער את הנזק? ומה צריך לעשות בעתיד כדי לפתור אחת ולתמיד את הרעות החולות, שהולכות ומתעצמות, סביב פרס ישראל? לגבי השנה, אני מוצף במיילים, ווטסאפים וטלפונים, מאנשים וגופים, ובהם הצעות, רעיונות והפצרות: לארגן טקס אלטרנטיבי כזה או אחר, להגיש עתירה, לדבר עם השר פנים אל פנים, לנסות לשכנע את נשיא המדינה שיקום ויעשה מעשה, ליזום עצומות של כלות וחתני הפרס, ואף לארגן קבוצה שתמחה בזעם על ההחלטה על ידי החזרת הפרס למשרד החינוך. בין הרעיונות יש כאלה שאינם פרקטיים כלל, אבל יש שנמצאים בשלבי בדיקה ויישום ראשוניים. עתירה אחת כבר הוגשה לבג"ץ וכנראה עוד אחת בדרך, וישנה קבוצה שחושבת ברצינות על טקס אלטרנטיבי כלשהו. מסיבות שונות, בשלב הזה

האקדמיה הלאומית למדעים, כגוף, אינה קשורה ליחזמות האלה, אבל אולי בהמשך. נראה. כך או כך, אני קורא מכאן לכל הוועדות המקצועיות של השנה לחשוף את עצמם, וכן את הזוכים והזוכות שעליהם כבר החליטו. וועדה אחת כבר נחשפה, וידוע לי על עוד וועדות שסיימו את עבודתן, אך הן והחלטותיהן עדיין עלומות. ולוועדות שטרם השלימו את עבודתן, אני קורא לא לעצור: המשיכו לדון כאילו כלום לא קרה; הגיעו להחלטה, ולאחר מכן חשפו את עצמכם ופרסמו את זהות כלות וחתני הפרס. ואז אנחנו – לא שר החינוך הזה ולא הממשלה הזאת – אנו האזרחים, מצוא נמצא את הדרך להוקיר אותם ואת תרומותיהם העצומות למדינה שאנו כה אוהבים, ואשר לעתידה אנו כה דואגים. ובינתיים, כצעד קטן מאד בכיוון הזה, אשמח להעניק את הפסלון שלי מלפני 20 שנה – שוב, אחרי גולדרייך – גם למסורב הנוכחי של הפרס, איל ולדמן: מדובר ב"פסלון פרס ישראל"; יד שלישית במצב טוב, מפרופסור...". שייקח אותו למשמרת, עד שיקבל את זה שמיועד לו. מבחינתי הוא זכה בפרס. נקודה! ואם המדינה לא תעניק לו אותו בדרך המלך, נעשה את זה אנחנו, במקום. לאחר שייודעו זהותם של הזוכות והזוכים האחרים, יתכן שיקומו עוד מבין כלות וחתני הפרס הקודמים ויעניקו לחדשים את הפסלונים שלהם למשמרת, עד לתיקון העיוות. האקט הזה איננו רק גימיק, אך כמובן שגם אין הוא פתרון לטווח הרחוק. הוא פשוט המעט שאדם פרטי יכול לעשות השנה כדי להוקיר ולכבד את אלה שהוחלט כדת וכדין שהם זוכי פרס ישראל לשנת תשפ"ד, ואשר נמנעה מהם באופן שערורייתי קבלתו כמו שצריך. אך מה לגבי השנים הבאות? נדמה לי שכאן העניין די ברור.

צריך, אחת ולתמיד, להפקיע באופן מוחלט מידי שר/ת החינוך או כל גורם פוליטי אחר את ניהול פרסי ישראל. את הכל: בחירת הקטגוריות, מינוי הוועדות, ניהול תהליכי הדיון וההחלטה, וההודעה לזוכים. את הטקס עצמו יש לעשות על פי המתכונת הרגילה, בשינויים קלים, אך שר החינוך כבר לא יהיה השושבין. לפני שאומר בידי מי יש להפקיד את פרסי ישראל, כדאי לחשוב לרגע על מה שעלול לקרות בשנה הבאה, אם הממשלה הנוכחית עדיין תהיה אתנו, או שתהיה ממשלה שדומה לה. כמובן, שכולנו מקווים ומתפללים שעד אז המלחמה תהיה מאחורינו: חיילי המילואים משוחררים; התושבים העקורים בחזרה בבתייהם; עזה החרבה, על מספר קורבנותיה הבלתי נתפס, בתהליך הארוך של התאוששות, שיקום ובנייה; והחשוב לנו מכל: החטופים כולם, עד האחרונה והאחרון שבהם, בחזרה בארץ – המשפחות של אלה שיקיריהם לא שרדו מתאבלות מרה על קבריהם, והאחרות חוגגות סוף סוף את חזרתם בשלום. כעת, האם נראה לכם שהשנה הבאה, בהעדר

מלחמה, תגרום לשינוי מהותי בגישה של משרד החינוך? אני כלל לא בטוח. מהרקורד של השר הנוכחי, סביר להניח שהוא כנראה לא יבטל את הפרס כליל, כי כבר אין מלחמה כתירוץ. אך ברוח הזמן, הוא ישדרג וישכלל את מקרה גולדרייך לכל כלה וחתן פוטנציאליים: פקידי המשרד יתבקשו לפשפש בעברן של חוקרת הסרטן הנפלאה, של המשוררת המפעימה ושל המומחית העולמית למחשבת ישראל, שמא השתתפו בהפגנה או חתמו על עצומה או נמנעו מלקנות בקבוק יין מאי שם; והם יבדקו בציציותיהם של הספורטאי זוכה המדליות העולמיות, של הפיזיקאי שמגלה את סודות היקום, ושל המרגש בזמרי או ציירי ישראל, שמא התבטאו פעם נגד מהלכי

הממשלה או סירבו להופיע במפגשים בעפרה או באריאל.

אדוני יושב הראש, פרס ישראל חייב להיות מנוהל בידי מוסדות ממלכתיים, עצמאיים וא-פוליטיים, שמכירים במרכזיותם ועוצמתם של המדע, המחקר והיצירה בישראל, ואשר יש ביכולתם לבצע את העבודה באופן מקצועי, ונטול השפעות חיצוניות ושיקולים זרים כלשהם. הצעתי היא לקבוע בחקיקה שהפרס יעבור לניהול מתואם של בית הנשיא והאקדמיה הלאומית הישראלית למדעים. גופים אלה אינם יראים מהרשויות, ואינם פועלים תחת החרב המתהפכת של שרים ספציפיים או של תקציבים התלויים בהתנהגותם הטובה. הם יכולים לעבוד בעצמאות ובמקצוענות המרבית האפשרית. האקדמיה למדעים תהיה מופקדת על הפרסים בכל תחומי המדע והמחקר, מה שנקרא "פרסי החקר", כולל מדעי הרוח ומדעי החברה, ובית הנשיא יהיה אחראי על אלה שבתחומי היצירה והאומנות ועל הפרס במפעל חיים. כל אחד משני הגופים ימנה את הוועדות המקצועיות הרלוונטיות, ינהל את תהליך הגשת המועמדים, את דיוני הוועדות וקבלת ההחלטות, וההודעות על הזכות והזוכים ייצאו מבית הנשיא ומהאקדמיה באופן מתואם.

איני תמים, גבירוטיי ורבותיי, וברור של הצעה כזאת אין כל סיכוי להתקבל על ידי הממשלה הנוכחית. אך מכיוון שבכל מקרה ראוי שפרס ישראל יהיה מעוגן סוף סוף בחקיקה רצינית, נראה שכאן המקום להתחיל: בבניין הכנסת, ביתה של הרשות המחוקקת, בדיון של אחת הוועדות הרלוונטיות ביותר לעניין. אז חברות וחברי כנסת יקרים, במטותא מכם, חשבו על העניין, ומצאו את הזמן הנכון ואת הדרך הנכונה להתחיל בתהליך. כדאי לעשות זאת לפני שיהיה מאוחר מדי, וחלילה מה שנבנה כאן במדע, בתרבות, ביצירה, וברוח במשך 75 שנה ייבלע ויעלם בשאון המלחמה, בריח הדם, בדאגה המצמיתה לחטופים, ובשגרת החיים על החרב; "ולא נודע כי בא לא קירבו"

סליחה על הבוטות בדברים, ותודה רבה על ההקשבה.

צילום: אלון קורנגרין

עודד בכר | מפונה מקיבוץ ניר יצחק

פנסיונר, פועל לומד וחי את הסכסוך הישראלי פלסטיני

שלום, סלאם, ערב טוב, מאסא-אל-חיר. לא, לא אדבר הערב בעברית וערבית, הלוואי והייתי דובר את שתי השפות. לצערי העמוק איני דובר ערבית.

הרב מנחם פרומן אמר פעם שצריך לקחת את המשפט "האדמה שייכת לי", לשנות את סדר המילים ולומר "אני שייך לאדמה". בעיני, המשמעות של היפוך המשפט היא עולם ומלואו. לא עוד גחמה שחצנית של האדם הזמני על האדמה הנצחית, אלא הבנה של האדם, כל אדם, בזמניותו על פני האדמה. מכאן ההבנה שאדם לא יכול להחליט עבור האדמה מי יחיה בה ומי לא.

במרחב המכונה ארץ ישראל או פלסטין חיים כ-15-14 מיליון בני אדם. החלוקה הכמותית האתנית בין יהודים למוסלמים במרחב הזה היא 50-50. זה לא תמיד היה ככה. מאורעות היסטוריים במאה ארבעים השנים האחרונות יצרו בתהליך מתמשך, סכסוך בין שני עמים. עם אחד של פליטים שהפך להיות עם במולדתו ועם שחי במולדתו והפך להיות עם של פליטים. את ההגדרה הזאת שמעתי מפי החוקר וההיסטוריון פרפסור הלל כהן מהאוניברסיטה העברית. עוד מציין פרפסור כהן, בספרו "תרפט שנת האפס" שבאירועי תרפט התקבעה העימות כעימות אתני בין יהודים ומוסלמים והכלל הזה נותר כך בכל העימותים הרבים מאז ועד היום.

האירוע של השביעי לאוקטובר הוא אירוע עצום ומשמעותי בעל השלכות עתידיות נרחבות, אבל גם הוא חלק מהסיפור העצום של המרחב הזה, מרחב שגולש במדרון האתני החלקלק דרך החושך שעל פני התהום לתחתית שבה נאגר אגם הדם ודממת המוות שוררת בו. מי שחושב שההיסטוריה של הסכסוך מתחילה בברוטאליות של השביעי לאוקטובר וממנה נובעת ההצדקה לברוטאליות שכנגד, עושה לעצמו מלאכה קלה ושקר לנפשו.

מי אשם? לכל אחד יש דעה, מוצקה יותר או פחות ואיתה באה תחושת הצדק השמימי הבלתי ניתן לערעור והרהור. הצדק נובע מן הרגשות והחוויות של כולנו. ישנו פתגם האומר ש"ידע הוא כוח". אני כבר לא בטוח בכך. ידע, הוא כוח אם בני האדם רוצים לרכוש אותו, את הידע. כאשר הרגש שולט בנו, איננו רוצים ידע, זה מערער בנו את הצדק השמימי שאנחנו כל כך נהנים להשתכשך בו. אבל לשאלה מי אשם, תמיד יהיו תשובות רבות, תלוי במשיב.

צילום: אלון קורנגרין

צילום: תניא ציון וולדקס

השאלה החשובה יותר היא איך ממשיכים הלאה. הדברים שאומר אולי ישמעו נאיבים, אבל הם עדיפים בעיני על האבדן הברוטאלי של החיים שלנו. חלוקת המרחב צריכה להיות אזרחית ולא אתנית. משאבי הטבע, אלה שמאפשרים חיים, צריכים להיות מחולקים בהגינות בין תושבי המרחב. הברית הפוליטית צריכה להעשות בין אלה שמוכנים ורוצים לחיות ולתת לחיות כנגד אלה הלוקחים לעצמם בכוח הרובה מאה אחוז ממשאבי החיים של כל תושבי המרחב.

כדי לגרום לרעיון הצדק החלוקתי והצדק המרחבי לקרות, צריך בראש ובראשונה לעצור את המלחמה האינמה הזאת, להחזיר את השבויים לבתיהם ולחלץ את עצמנו מציפורני הטרף של הממשלה הכושלת הזאת, ממשלת הדמים המקריבה חיי אדם על מזבח רעיון משיחי וחילוץ משפטי.

אנחנו, כל בני האדם בין הים לנהר, זקוקים לריפוי, לנחמה, לשקט. כדי לקבל את הדברים האלה, אנחנו צריכים להיות נדיבים, צנועים ובעלי רצון לחלוק. אנחנו צריכים לאחד כוחות ולהתחיל לצעוד שלובי ידיים נכונות לעתיד טוב יותר לדורות הבאים.

דבר אחרון, סוג של בקשה... הרבה אנשים מבינים שהמאבק על עקירת שלטון הפשע צריך להיות נחוש ומתמשך, לא מספיק לבוא פעם או פעמיים בשבוע לשעה של מחאה. אני רוצה לבקש מכל מי שיכול להגיע לירושלים למאהל הקבוע של יעקב גודו, אב שכול שבנו תום נרצח בכיסופים בשמיני לאוקטובר, להצטרף אליו ואל עיר האוהלים שמול הכנסת למחאה קבועה ונחושה עד שהרודן וחבורתו ירפו מגרוננו ויעלמו מחיינו.

תודה

סיגלית הלל | אמא שכולה לאורי טשרניחובסקי שלמד באוניברסיטת בן גוריון

ראשית – אני מבקשת לשלוח מכאן ברכה לחייל צהל בכל החזיתות, לאחל החלמה מהירה לפצועים וניחומים למשפחות השכולות כולן. איחוליי להחזרת החטופים כולם – עכשיו.

"המקום להגשמת חלום שלום – במה אוכל לעזור?" – כך השיב בני אורי לכל פונה אליו בטלפון – סעד אנושי, חמלה ואנושיות היו רק חלק מתכונותיו של אוריקי שלי – קסם של אדם, שנרצח באכזריות בלתי נתפסת כשעבד בפסטיבל הנובה כברמן – הוא היה סטודנט שנה 4 להנדסת חשמל באוני' בן גוריון, בן 29 בלבד.

כאמא חניכתי תמיד את ילדיי ליושרה אישית וצדק חברתי, הומניזם ואהבת האדם והארץ, לכן לא הופתעתי כלל כשחבריו הרבים של אורי סיפרו לי שבכל טלפון של כל סטודנט היה משיב – "המקום להגשמת חלום שלום – במה אוכל לעזור?" – בתבונת ליבו וברגישותו הרבה ראה אורי כל אדם, בעיקר את אלה שבשוליים, והעניק משלו ללא גבול גם בלי שהתבקש לכך – די שמישהו היה שח את ליבו בפניו בשיחת מסדרון קלה – ואורי היה שם, כל כולו במתן סיוע ובעצה טובה. הוא נתן לכל אדם תחושה שהוא החבר הכי טוב שלו, בן בית ממש, והעניק משלו בנדיבות נפש עצומה, בצניעות, בפשטות, כמו לא עשה דבר – עם חיוך רחב, יד מושטת ולב מבין. אורי שלי נרצח ביישוב רעים, כמה סימלי הדבר לאיש רעים כמוהו...

אורי עבר מסלול עשירון עליון של הציונות הדתית – בתי"ס ושיבות פרטיות, מכינה קדם צבאית, צבא משמעותי במודיעין חיל האויר, טיול בעולם, אקדמיה – מלח הארץ!

כאיש של אנשים הביע בפניי אורי לא אחת את דאגתו מהשסע החברתי שנוצר בחברה הישראלית – אני כמותו, כאשת חינוך, כואבת את השבר העמוק שנפער במדינה האהובה שלי ותוהה – עד מתי נהיה מטולטלים כך העריסת חיינו? הרי לא בחלל ריק באה עלינו המלחמה הארוכה הזו, השבר העצום הזה – הלאומי והאישי – חיי כולנו נצבעו אחרת מהשבת הנוראה ההיא.

אני מחפשת עוגנים לאומיים לחיי, מקורות נחמה ואיין.

בדברי ההספד על בני כתבתי שחצי מהלב שלי איננו, הוא הלך עם אורי שלי. הבעתי תקווה שכמו שאונת הכבד מצמיחה עצמה מחדש, כך גם הלב שלי ישלים את חציו החסר. אך הלב שלי לא יכול להצמיח מנהיגות הראויה לאזרחי המדינה – לכן אני פה – כי יש לי מה לאמר!

אינני אדם פוליטי ומעולם לא הייתי, אני אזרחית המדינה שניצבת היום בפניכם, כמי שלמדה משהו על ערכים דמוקרטים – כאם שכולה שחרב עליה עולמה. ויש לי מה לאמר לכל מי שסבור שאין זה ראוי שבעת הזו אני פה, קוראת לשינוי, שכעת מוטב לגלות סולידריות ואחדות. אז אני מבקשת לאמר לכל מי שסבור כך – שככה אני מביעה סולידריות ואחדות עם אזרחי המדינה שלי – האהובה והשסועה – עם אלה שבחזית ועם אלה שנסו על נפשם במדינתם הריבונית, עם המתפללים לשובם של ילדיהם משדות הקרב ועם אלה האבלים על מות יקיריהם – ורבים הם מאד! כי אני מבקשת שיהיה שונה במציאות השפל חסר התקדים בה אזרחים תמימים הובלו כצאן לטבח.

בעת הזאת בדיוק ראוי שנקרא למנהיגות אחרת....

- כזו שבזמני חרום עוסקת רק בחרום ולא בהישרדות אישית או פוליטית, כזו שענינה, אזניה ובעיקר ליבה קשובים לכל אות וסימן, לכל רמז, לכל סיבה ומסובב, באחריות מלאה שתבטיח את שלום האזרחים

- כזו שמאפשרת לבכירי מערכת הצבא והביטחון להיפגש זה עם זה ללא שום הגבלה או חשש – כי שזה שמה שמחייבת טובת חיילנו וטובתנו

- כזו שבהליכותיה נוהגת כבוד ! כזו שמכבדת תרבות, כל תרבות! כזו שמקדשת מצויינות והישגים בעלי מוסף ערכי – כל הישג, אדוני שר החינוך - גם הישג של אב שכול שאינו נמנה על תומכי ממשלת ישראל בעת הזו – הוא הישג ראוי לפרס

ולא, אני לא תמימה, אני יודעת שזה מורכב ואני רוצה מנהיגות שתדע להתמודד עם המורכבות הזו, שתוכל לה – אין לנו את הפריבילגיה שיהיה אחרת!

את המנהיגות הזו אין לנו בממשלה הקיימת היום, המתאפיינת בתרבות שיח שאיננה, בהעדר הרמוניה תפקודית בין יושביה לפקידיה הבכירים, שהעיסוק בזוטות הפך בה לאידיאולוגיה, שזהות מבוססת ערכים הפכה בה למושג ריק מתוכן.

אני מבקשת לפנות אליך, אדוני ראש הממשלה,

מה בדיוק חשבת לעצמך כשהכרזת בכל נאום על "הניצחון המוחלט"???

אמור לי בבקשה – על איזה ניצחון אתה מדבר?? איזה ניצחון אפשר לרשום אחרי ביזיון ה- 10/7 במהלכו נטבחו מאות רבות של תינוקות וילדים, הורים וקשישים, בני נעורים וחיילים – ובני יקירי בתוכם?? איזה ניצחון ניתן לייחס אחרי קריסת המערכות הקולוסלית של המדינה ומוסדותיה?? 5 ימים תמימים חיפשתי את בני, מאז ה- 10/7 ועד היום לא בא איש לביתי ולבית חבריי הרבים ממשפחת השכול – שום שר, שום ח"כ – איש גם לא טרח להתקשר!

אדוני ראש הממשלה, אינני מבינה בפוליטיקה וגם לא בתהליכי לחימה – אבל אני מבינה במנהיגות ומאד מבינה בעקרונות הניהול – כל המידע היה לך מול העיניים ושום חוש לא התעורר – היתכן?? שנים האכלנו את המפלצת והיא קמה עלינו להרגנו – ההתראות היו ואף נרשמו – מי אחראי לכך??

אתה צודק אדוני ראש הממשלה – יש אשמים רבים – אך אחראי יש אחד בלבד – והוא אתה! מהטעם הפשוט שאתה ראש הממשלה! ולהיות ראש ממשלה אין פרושו רק לזכות במנעמי השלטון ובזמן מסך באמצעי התקשורת, להיות ראש ממשלה זו אחריות עצומה וכבדה – אתה יכול לה ביבי? היום – במצבך?? לאחר מראות הזוועה של השבת ההיא והסימנים הרבים שטחו עינך מראותם – אתה באמת סבור שיש לך הכישורים לכך?? האחריותיות הנדרשת??

אם כן – צא לבחירות וקבל מחדש את אמון העם!!

הרי בכל מסיבת עיתונאים אתה נושא את סיסמאות ה"יחד ננצח" "כוחנו באחדותנו" ... העם שלי נקרע לגזרים במשמרת האחרונה שלך, שסופה המחדל הנורא – אז לדבר על אחדות? אם לא היה כ"כ שבור ועצוב לי בלב אולי הייתי מחייכת במרירות.

תגיד לי בבקשה ביבי – איזו אחדות תצמח לנו כשסוכני הליכוד פועלים בחסותך ותפקידם לשסות, להפריד ובעיקר – להגן עליך מעצמך !!! אנא ממך – תגאל אותנו, החזר את המנדט לעם ואפשר למישהו אחר להוביל, כי הגיעה העת, זהו אכן הזמן לאחדות ורעות – ודומה כי אלה לא יוכלו להתרחש בנוכחותך!

האמן לי ביבי – אינני אשת שמאל ובטח לא "פריבילגית", אפילו הצבעתי ליכוד פעם או פעמיים וכאם שכולה אני אומרת לך – העם המיוסר והחבוט שלי משתוקק למנהיגות המהווה את "עמוד האש שלפני המחנה" – עמוד אש שיתווה דרך ולא כזה ששורף את המועדון!!! העם כמה

למנהיגות בה אף שר לא יעז להשתלח בבכירי מערכת הביטחון והצבא בקבינט, זה עם הפופקורן והוודקה, או שבעצם הוודקה הייתה באפיזודה מביכה אחרת, מנהיגות בה אף ח"כ לא יחשוף את זהותו של איש שב"כ ויסכן אותו ואת משפחתו, ואף שר לא יהין להביע אטימות נוסח "החזרת החטופים זה לא הדבר החשוב ביותר" – במנהיגות האחרת באירועים כגון אלה יהיה מי שיצעק "DONT !!!" או לפחות לא יעודד את התרחשותם בלחישה במחשכים "כל הכבוד מירי, עשית עבודה טובה ..."

אני רוצה בעל בית שיאחז במושכות ויקרא "אחריי!" ואנחנו – נדהר אחריו ונאמין בו – ולא כזה שאפילו לא טורח להסתובב ולבדוק אם מישהו נמצא שם מאחור.

אתה יודע ביבי, לפעמים אני מרגישה שאיזו יד נעלמה נכנסת לי לגוף, תולשת את הלב שלי ומורידה אותו אל השאול, אל אוריקי שלי ושאולי הדרך היחידה ל החזיר לי חיים היא שיהיה פה אחרת, טוב יותר, אז בבקשה – תשאיר לנו את תרומתך האדירה כמו גם את מחדליך והחזר את המנדט לעם, בטח יקום מנהיג אחר תחתיך...

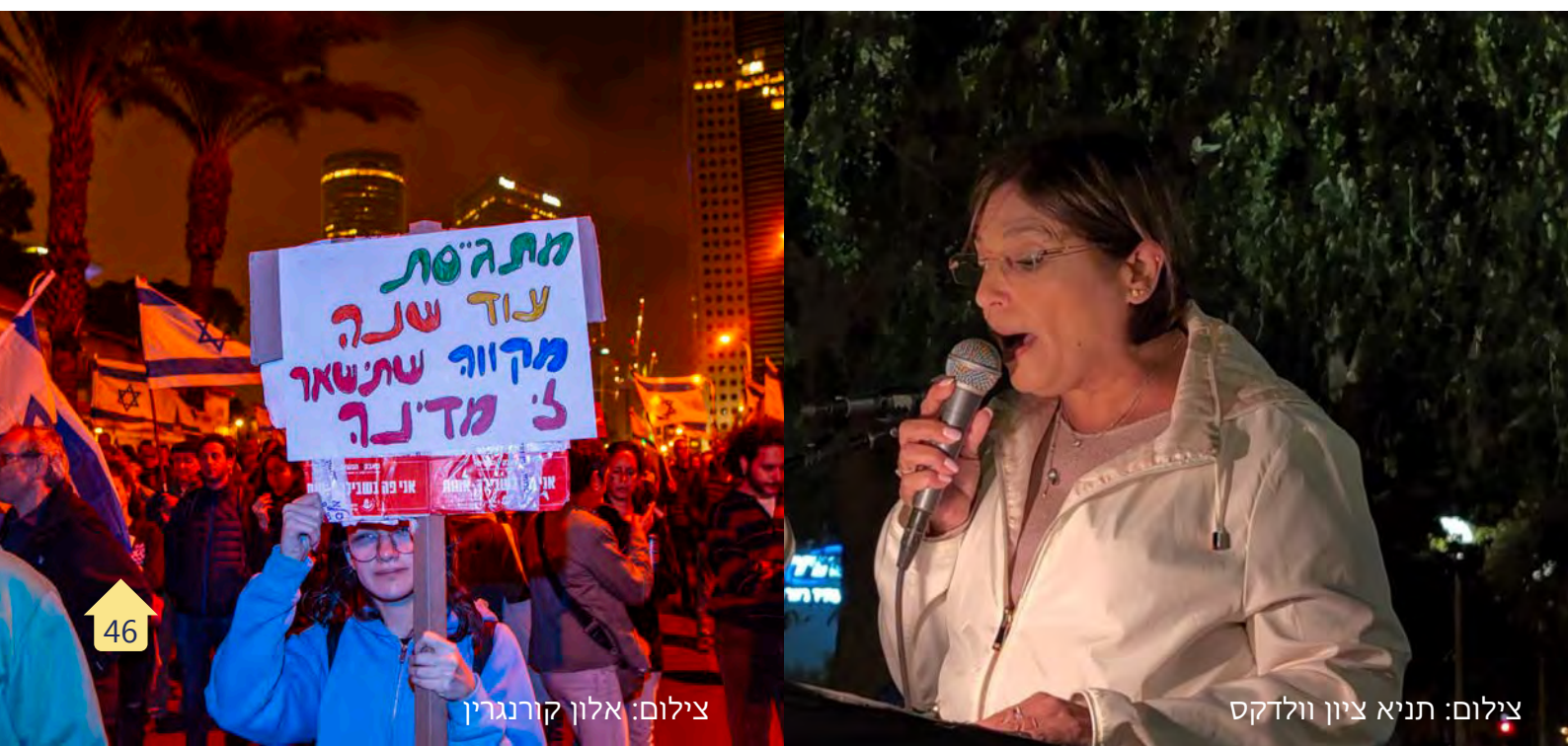
אני רוצה שיהיה אחרת עבור אורן הנכד הפעוט שלי ועבור דור העתיד שלנו! הבן שלי אורי רצה שיהיה אחרת אך "שירת חייו באמצע נפסקה. עוד מזמור אחד היה לו, והנה – אבד המזמור לעד, אבד לעד" – קולו של בני אהובי אמנם נדם לנצח, אך מזמורו פה והוא יישמע!

"המקום להגשמת חלום שלום – במה אוכל לעזור?" – פסקול חייו של בני, מוטיב הנצחתו עי חבריו הרבים – וכן אוריקי שלי, יש לי חלום – החלום שלי שיהיה פה אחרת

אחי ורעיי – אתם פה, קוראים יחד איתי לשינוי המיוחל – שמותם של טובי בנינו – הנופלים והנרצחים – לא יהיה לשווא.

השינוי הזה הוא הנחמה עבורי, הוא העוגן, הוא חוף המבטחים.

כי מגיע לכולנו יותר – מגיע לכולנו שיהיה פה אחרת

נעם גילעד | אוניברסיטת בן גוריון בנגב אקטיביסטית, ופעילה של "הדרום דורש שינוי"

שלום לכולם שמי נעם, אני סטודנטית במחלקה לפוליטיקה וממשל באוניברסיטת בן גוריון, פעילה בדרום דורש שינוי אבל לפני הכל- אני אחות גדולה. תרשו לי לפתוח את ההפגנה הערב בשיתוף, מחר אחי הקטן מסיים את מסלול ההכשרה שלו בצה"ל והולך להישלח לחזית.

אחי הקטן הוא פטריוט, יוצא להילחם מתוך אהבת המולדת, מתוך ציונות, הוא הולך להגן עליי ועל כל מי שכאן. אבל עבור מה הוא נלחם? שני שלישי מהציבור לא מאמינים שמטרת המשך הלחימה היא אותו ניצחון מוחלט!

אני שולחת את אחי הקטן למלחמה! אני שולחת את אחי הקטן להילחם בידיעה שאולי לא יחזור שלם, אולי יחזור פצוע, חרד, פוסט טראומטי, אולי הוא לא יחזור! ועבור מה הוא יסכן את חייו? עבור הישרדותה הפוליטית של הממשלה הכושלת בתולדות מדינת ישראל?

אחי הקטן לא היחיד. גם החברים שלי נמצאים בעזה, במילואים. גם החברים שלכם נמצאים בעזה ובלבנו!

אנחנו דור שלם שיוצא להילחם, דור אמין, של גיבורים. ממשלת ישראל, הסתכלי לנו בעיניים! הסתכלי לי בעיניים ותגידי לי שאחי הקטן הולך להילחם למען מטרה. מטרה מוגדרת, קונקרטי, אמיתית, "ניצחון מוחלט" שאתם זורקים לאוויר כל שני וחמישי, איך נראה הניצחון המוחלט שלכם???

הסתכלי לי בעיניים ותגידי לי שהחרדה האדירה, שהלילות ללא שינה, שבדיקה היסטורית של "הותר לפרסום" בכל בוקר אינן עבור מטרות פופוליסטיות חזלות!

ממשלת החורבן הזו לא מסוגלת להסתכל לי בעיניים, בטח ובטח שלא לכם- תושבי הדרום, האנשים ששכלו. במקום לנהל מלחמה בצורה מקצועית וראויה, ממשלת ישראל בוחרת פעם אחר פעם להתעלם מאחריותה ולא עושה דבר.

הסכם מדיני- ממשלת החורבן סיכלה.
עסקה להחזרת החטופים- ממשלת הביזיון סיכלה.
פתרון דיפלומטי בחסות ארצות הברית וסעודיה- ממשלת העלובים סיכלה.

ואנחנו משלמים את המחיר!

הממשלה הגרועה בתולדות מדינת ישראל ממשיכה להביך את עצמה ברבים. השבוע ראינו כולנו כיצד מנסים להילחם ולהשתלח בכל מי שעשוי להתנגד לממשלה-

דוח אסון מירון, בו נהרגו 45 בני אדם בגלל רשלנות, לא פחות ולא יותר, קבע לאחר חקירה ממושכת שאוחרנה ונתניהו אחראיים. המלצות הדוח הן בדיחה בפני עצמה, אבל אפילו את האחריות הם לא מסוגלים לקחת. שמענו מדוברות הליכוד את הטיעון הרגיל- הועדה מתנגחת בהם ממניעים פוליטיים.

ספרו לי אתם, אוחרנה ונתניהו, מי אחראי???? מי אחראי על הפשלות שאתם עושים? מי אחראי על הפדיחות שהנהגה הכושלת הזו עושה פעם אחר פעם? השמאל? הקונספציה? אולי הרצל אחראי כי חזה דווקא כאן מדינה????

מכונת הרעל עובדת שעות נוספות בשביל שאנחנו נשתוק, מסמנת לעצמה כל אויב פוטנציאלי ויורה לעברו צרורות של רפש, וכל זה- אני מזכירה- בשביל שממשלת ההפקרות תיאחז בכיסאות בכל הכוח.

ואל מול הרעל, מול הרפש והשנאה, אנחנו ניצבים- מאוחדים, שלובי ידיים, אנחנו עומדים בחזית המאבק למען מדינת ישראל.

מול צונאמי של רוע, אנחנו עומדים כמו שובר גלים- לא ניתן לחלום הציוני להיהרס! נעמוד על המשמר בכל מקום, בכל סדק בו ינסו האשמים להתחבא תמצאו אותנו- עם דגלי ישראל, עם שלט ביד, עם תקווה בלב, אנחנו, הציונים האמיתיים, לא ניתן להם רגע של שקט- עד שעם ישראל יפקח את עיניו, עד שמדינת ישראל תיפקח את עיניה ותוקיע מתוכה את הגזענים והמושחתיים, אנחנו יוצאים לרחובות!

השבוע נדהמנו כולנו מעזות המצח של שר החינוך הזחוח שלנו יואב קיש, שהחליט לבטל את כל פרסי ישראל השנה מלבד הפרס בקטגוריית תקומה, כנראה כדי שלא יאלץ להעניק את פרס ישראל לאיל וולדמן- אזרח מודאג שיוצא למחות, בדיוק כמונו. מזל שיש עוד אנשים שפויים במדינה הזו, אפילו אחת הוועדות של הפרס מצטרפת לעתירה נגד החלטת השר! נדמה לי שקיש ממש לא רוצה לתת לנו פרס- לאזרחים המצטיינים שעומדים על המשמר יומם וליל, כדי שהמדינה הזו לא תקרוס תחת הנטל שקיש וחבריו מעמיסים עליה. הכל טוב יואב, אני לא נעלבת, הפרס שאנחנו רוצים הוא שתלך! שתלך ולא תחזור, שאיש לעולם לא יבטח בך לנהל אפילו קייטנה, כי גם שם אתה תחלק בצורה לא הגיונית את השוקו והלחמנייה (ותאשים את הילדים בהתנגחויות פוליטיות). אין לך ולחברים שלך מקום סביב שולחן מקבלי ההחלטות, הפקרתם אותנו זמן רב מידי, התרתם את דמינו פעמים רבות מידי. אנחנו לא נסלח, לא נשכח, ולא נמחול!

אנחנו לא שכחנו איך מדינה אמורה להתנהל, לא שכחנו את חופש הביטוי, את זכותנו להפגין, לא שכחנו איך נראית הנהגה ראויה ואיך נראית מדינה דמוקרטית!

חברים, רגע לפני שירת התקווה אני רוצה לומר דבר אחרון- בשביל שנוכל להיות עם חופשי בארצנו באמת, עלינו לצאת למאבק ארוך, מלחמה של ממש. אני רואה בכל מי שנמצא כאן שותף מלא, ורוצה לומר תודה. בזכותכם, יש לי עתיד כאן במדינת ישראל.

השבעה באוקטובר תפס את כולנו לא מוכנים. התארגנות ההורים אותה אני מובילה ביחד עם תמי יקירה ומירב מנושביץ שאין כמותן – כהניזם, גזענות והומופוביה לא בבית ספרנו – היתה בשיא פעילותה. כמעט עשרת אלפים הורים בקבוצות הווטסאפ שלנו, ואני מייעצת ומלווה על בסיס יומי הורים שהחליטו להתאחד ולהתארגן ולא לאפשר לכוחות המשיחיים והגזעניים שהשתלטו על משרד החינוך להמשיך ולפעול באין מפריע בכתות של הילדים שלהם. הקבוצות הפעילות שלנו, גם כאן, בשפלה – גלית במועצה האזורית גזר, אדוה בנס ציונה, פעילים כמו גיא ואסף ואחרים ברחובות ובראשון לציון – הצליחו להכניס תכנים ליברליים ודמוקרטיים ולחסום השתלטות משיחית על בתי הספר.

ואז הגיע השבעה באוקטובר הלב של כולנו נשבר, וחתיכות ממנו נמצאות עדיין בעזה – עם החטופות והחטופים, עם החיילים שמסכנים את חייהם, עם הצלקות שכל מי שגר בעוטף יישא לנצח. כולנו התגייסנו.

אני הקמתי מיזם שפועל עד היום ומסייע בחיבור מתנדבים לחקלאים בעוטף. חלק הפכו למרכז הסעדה, אורזים או משנעים של אוכל וציוד לבסיסי צה"ל, עזרה למשפחות המפונים, פעילים במטה החטופים וקצרה היריעה מלפרט את כל הפעילות המדהימה הזו. ולרגע אחד הרגשנו שוב עם אחד מלכוד.

הנחמה שיש בחיק החמים של "ביחד ננצח", יחד עם הייאוש הגדול, החרדה והדיכאון שנגעו כמעט בכל אחד מאיתנו, הובילו לעצירה כמעט מיידית של המחאה ולדחיקה הצידה של נושא החינוך. זה לא רק את ואתה - במחקר שערכתי יחד עם פרופ' יוסי לוי בלז וד"ר יואב גרובייס מצאנו בנובמבר שכמעט כל אדם שני, 45% מהאוכלוסייה הבוגרת בישראל, חוו דיכאון שעבר את הסף הקליני. שיעור החרדה היו כמעט זהים ושליש מאיתנו החזיקו בתסמינים של פוסט טראומה. דיכאון וחרדה נמצאים בקשר הפוך להשתתפות פוליטית, שכן הם פוגעים ביכולת שלנו לדמיין עתיד טוב יותר. ואם אין לנו תקווה, אז כל הזעם והכעס שיש לנו על ממשלת החורבן והאסון לא מתורגמים למחאה. מחאה היא קריאה לשינוי - וכשאנו שבורים שינוי נראה בלתי אפשרי.

אבל "הם" לא עצרו לרגע. מכונת הרעל המשיכה להשחיר כל מי שהוא לא "משלהם", הביזה של תקציב המדינה רק החריפה, האפליה בשוויון בנטל רחוקה מלהסתיים וממשלת הכאוס ממשיכה לרסק את המדינה בשירות הנאשם והפלג המשיחי-חרדי-כהניסטי.

ובחינוך? אם לפני השבעה באוקטובר היתה לנו מערכת חינוך שבה כמעט כל ועדות המקצוע נשלטו על ידי בעלי תפקידים מהמגזר הדתי-לאומי, שעיצבו את ספרי הלימוד ותכני הלימוד בצלמם ובדמותם, והיה את אבי מעוז ששלט על תכניות הלימוד החיצוניות שהתרבו במערכת החינוך, והיתה לנו אפליה תקציבית חריפה לטובת החינוך הממלכתי-דתי והחרדי, אם לפני השבעה באוקטובר מנהלים ומורים פחדו להביע דעה ביקורתית כלפי מהלכי השלטון – אז אחרי השבעה באוקטובר הכל קורה על סטרואידיים:

התקציבים לאבי מעוז ההומופוב, המיזוגן והגזען רק גדלים בזמן שאר מערכת החינוך חווה קיצוצים כואבים. מפלס הלאומנות בבתי הספר מרקיע שחקים, הגזענות הבוטה כלפי ערבים הפכה לכמעט לגיטימית (או לא כמעט, כאשר דרישות של הורים לפטר סייעות ערביות מגני ילדים נידונו ברצינות), המיליטריזם הפך לערך מהמעלה הראשונה וכמובן שמלחמה היא המצע הקלאסי

להשתקה ואיומים של כל מי שנחשד ב"שמאלנות", כלומר שמאלני בוגד ולראיה פיטורי מרצים ומורים או לינץ' וירטואלי (וכמעט שאמיתי) במי שמעז להביע חמלה כלפי חפים מפשע בעזה או בכלל לרמז שיש שם חפים מפשע.

גם מהשטח, שמענו בחודשים האחרונים על בנות שירות ומורות שהסבירו בכתה כי הטבח בישובי העוטף אירע בגלל אי שמירת שבת, על סרטוני שיבה לגוש קטיף שהוקרנו בבתי ספר יסודיים, ועל החשש להעז ולדבר על ערכים שהם נשמת אפו של החינוך החילוני במדינה דמוקרטית – שוויון, קדושת החיים והאדם, סובלנות, פיוס וכמובן שלום.

גל עכור ששוטף אותנו ומאיים להטביע גם את שארית כוחותינו המדולדלים, לכבות את שביב התקווה שעוד נותר. אבל אתם יודעים מה? במקום לטבוע - אנחנו מתחזקים!

אתם כאן זו ההוכחה הכי טובה שאנחנו לא ניכנע! לקח לנו זמן, לציבור הדמוקרטי-ליברלי במדינת ישראל, להרים את הראש. אבל מרגע שזה קרה, כללי המשחק השתנו. וכמו שהרמנו את הראש אז, כך גם עכשיו אנחנו לוקחים נשימה עמוקה, וחוזרים לרחובות ולבתי הספר כדי להגיד "עד כאן!".

אני אשתף אתכם בכמה נתונים טריים שאספנו ממש לפני שבועיים - שיעורי הדיכאון והחרדה ירדו כמעט לרמה שהיו לפני המלחמה. כמעט חצי מהאנשים חשים תחושת בגידה על ידי המנהיגים ו-55% מהציבור חושבים שראש הממשלה אשם או אשם מאוד באסון השבעה באוקטובר. הזעם הציבורי לא נעלם לשום מקום, והייאוש מתורגם יותר ויותר לפעולות של התנגדות לשלטון.

כל אחד ואחת מכם שמגיעים לכאן - מדמיינים שעתיד טוב יותר אפשרי!

יודעים איפה הכי חשוב לייצר את העתיד הזה? בבתי הספר של הילדים שלכם. כן, אנחנו עדיין מוצפים ולפעמים הפעולה הפשוטה ביותר נראית קשה. ההצפה והייאוש נובעים גם מתחושת חוסר אונים, ממהלכים ברמת המדינה המתבצעים מעל לראש שלנו. אבל בכניסה לכתה של הילדה שלכם – יש לכם כח!

כולנו הורים שרוצים שהילדים שלהם יגדלו על ערכים של ידע, שוויון, אהבת האדם, כבוד, סובלנות, סקרנות וביקורת. אך בתוך כתלי בית הספר מקודמים, ועכשיו ביתר שאת, ערכים של בורות, צייתנות, אפליה, שנאת זרים, אלימות ולאומנות.

אל מול הצל הכבד הזה ניצב כח אדיר ונחוש שרק צריך להרים את הראש ולפתוח את הפה מחדש. אנחנו. את ואתה, אמהות ואבות, סבתות וסבים, עומדים מול כוחות האופל ואומרים – עד כאן. עד הילד שלי. לא בבית ספרנו!

היו עירניים למה שקורה בבתי הספר – לתכנים של דפי העבודה והטקסים, לחגים, לתמונות המקשטות את קירות הכתה. עירניים למשימות שהילדים מקבלים ולשיח שהילדים שלנו סופגים. התעקשו להישאר אנושיים גם בעת הזו.

היאבקו באפס סובלנות כלפי תכנים משיחיים במסווה של "מאמץ מלחמתי" או "אחדות" מדומה. כי אחדות זו שותפות. אבל מי שרוצה לשטוף לילדים שלנו את המח איננו שותף. שימו לב לעמותות הנכנסות אל בתי הספר, למפגשי קירוב לבבות שנועדו לקרב רק את הלבבות שלנו אל הערכים שלהם.

הנחשול העכור ששוטף אותנו בנוי מאלפי טפטופים קטנים, בכל בית ספר ובכל כתה. לא עוד!

כבר מחר, כל אחד ואחת מכם יכול לבדוק לאן ייערך הטיול הכיתתי השנה, כיצד מלמדים על

פורים או פסח, לעבור על ספרי הלימוד של הילד והכי חשוב – להתחבר לעוד הורים ולייצר פעולה משותפת. לדבר עם המורה או מנהלת בית הספר (לדבר, לא להתנפל, הם השותפים שלנו) ולעודד אותם לקיים שיח ביקורתי ומעורר מחשבה בכתה. לעודד אותם דווקא עכשיו לקדם פלורליזם, סובלנות וריבוי דעות, וללמד את הילדים שלנו איך לחקור נושא ולהתווכח עליו מעבר לדקלום סיסמאות ששמעו בטיקטוק.

להחליט - הילדה שלי לא תגדל להיות מצביעת בן גביר!

הילד שלך לא יגדל להיות גזען!

לא ניתן ליואב קיש וממשלת החורבן לחנך את הילדים שלנו!

אנחנו חייבים, ויכולים, לחזור ולהיות מגן אנושי מפני דיקטטורה משיחית, לאומנית וגזענית. להיות קול השפיות ולומר מספיק! עד כאן! לא בבית ספרנו!

משה בוגי יעלון | שר הביטחון והרמטכ"ל לשעבר

ערב טוב ושבוע טוב באר שבע, ערב טוב ושבוע טוב לאנשים שאכפת להם מהמדינה ועתידה, כל הכבוד לכם!

כבר 162 ימי לחימה ברצועת עזה ובגבול הצפון - והסוף אינו נראה. כבר 162 ימים, מעל 1,400 נרצחים ונופלים, אלפי פצועים, 134 חטופים בידי החמאס ומעל 150,000 מפונים מבתיהם - והממשלה ההזויה הזו, עדיין לא החליטה מהי מטרת המלחמה ומהו מצב הסיום ("היום שאחרי"). בושה!

אחריות מפקדי צה"ל והשב"כ, לעובדה שהופתענו בבוקר "שמחת תורה" היא ברורה. הם גם הודו בכך ולקחו אחריות. עכשיו נאפשר להם להילחם באויבינו מדרום ומצפון ללא הפרעה. הם נלחמים בגבורה ובמקצועיות, מגיעים להישגים רבים בשטח, ואנחנו נתמוך בהם תמיכה מלאה. המחיר הוא כבד. גם מכאן נשלח חיבוק למשפחות השכולות ונאחל רפואה שלמה לפצועים הרבים.

אך כל מי שענינו בראשו, מבין שאחראי העל למחדל, ממשיך עדיין לכהן כראש הממשלה, נאחז בשלטון, ומסרב לקחת אחריות! בושה!

אחריות העל של הנאשם נובעת ממדיניותו ההזויה ש"החמאס הוא נכס והרשות היא נטל". זו לא הייתה תפיסתו, כאשר אני כיהנתי כשר הביטחון, אך מאז שסדר העדיפויות שלו השתבש - העדפת הישרדותו הפוליטית האישית והתחמקותו מספסל הנאשמים על פני טובת המדינה - הוא מעדיף לקבל את תפיסת סמוטריץ' וכן גביר, כדי שיתמכו בקואליציה בראשותו. בושה! כך גם ניסה לקנות את חמאס עזה בראשות יחיא סינוואר - במזוודות של מזומנים - דמי חסות (פרוטקשן). עם הכסף הזה חמאס הצטייד והתחמש. עם החימוש הזה תקף את ישובינו - הרג והורג את אזרחינו וחיילינו. אז מי אחראי? אתה הראש - אתה אשם! הוא שהכשיר את בן גביר הכהניסט, ומינה אותו לשר הממונה על המשטרה, ואיפשר לו לבצע פרובוקציות בהר הבית. הוא שמינה את סמוטריץ' המשיחיסט לשר אוצר ולשר במשרד הביטחון, ואיפשר לו ולשליחיו לבצע פרובוקציות ביהודה ושומרון - לשרוף בתים בחווארה, בורקא, אום-צפא ועוד, לפגוע ברכוש ובנפש באזור. לפי מסמכי הנהגת חמאס, שנמצאו במנהרות חאן יונס - פרובוקציות אלה גרמו להם להחליט לבצע את מתקפת 7.10. אז מי אחראי? אתה הראש - אתה אשם!

כן, גם את סמוטריץ' וכן גביר המשיחיים, הפאסישטיים הגזעניים, ואת המשתמטים, הוא קנה וקונה בכסף על חשבון עתידנו. ואנחנו - לא ניתן!

העובדה שאחרי 162 ימים, 134 מחטופינו עדיין בידי החמאס, קשורה גם היא לכניעתו של הנאשם למשיחיים, שכבר הבהירו שהם מוכנים להקריב אותם על מזבח תפיסתם המשיחית-לאומנית. ואנחנו - לא ניתן!

אילו סדר העדיפויות של הנאשם לא היה הישרדותו הפוליטית האישית - כל החטופים היו צריכים להיות משוחררים בתחילת המערכה. זה גם היה מקל על צה"ל לתקוף, מבלי לחשוש מפגיעה בחטופים, כפי שכבר קרה. הפקרתם לעוד יום ועוד שעה - היא פשע וכתם בל יימחה, לדיראון עולם! צריך לשחרר אותם מיד. את כולם - עכשיו!

ידידינו האמריקנים מנסים לעזור לנו לצאת מהסבך, אך הצעותיהם עלולות לפרק את הקואליציה עם סמוטריץ' וכן גביר. אתם מבינים את סדר העדיפויות של הנאשם? גם השבוע נוכחנו במחיר

אי-קבלת ההצעה האמריקנית להעברת האחריות לנושאים האזרחיים ברצועה לוועדה מקומית, כפי שגם שר הביטחון ומפקדי צה"ל דורשים. האסונות בעת חלוקת הסיוע ההומניטרי, נדבקים בנו. התנגדות המשיחיים להצעה האמריקנית, נובעת מרצונם למנות על הרצועה מושל צבאי ישראלי ולהנהיג מנהל אזרחי, לטרנספר את הערבים ולישב יהודים ברצועה. אתם מבינים למה הוא לא מביא להחלטה בקבינט על "היום שאחרי"? כדי לשרוד בשלטון, עוד יום, עוד שבוע, ושהמדינה תישרף. אתה הראש אתה אשם!

בני גנץ וגדי איזנקוט, אנחנו מכירים היטב, מאלפי שעות (גם קשות ומאתגרות) ביחד. מכיר אתכם כאנשים הגונים וערכיים. אל תתנו לנאשם, אחראי העל למחדל 7.10, להוליך אתכם שולל ולמשוך זמן בשלטון. "נכנסתם תחת האלונקה" מתוך כוונה טובה, להציל את המדינה מהממשלה ההזויה – ממשלת ההשרדות האישית שלו. בינתיים, הצלחתם להביא לשחרור הנשים והילדים, אך מאז הוא מתעתע בכם: הופך אתכם ל"עלה התאנה" של ממשלת המשיחיים והמשתמטים שלו. כן! משתמטים. כל הניסיונות לגייס את הצעירים החרדים, הוכשלו על-ידי הפוליטיקאים שלהם. כאשר צה"ל נדרש להפסיק את שנת המכינה או שנת השירות לצעירים רבים, כדי למלא את השורות, הפוליטיקאים החרדים רוצים לחוקק חוק שינציח את השתמטות צעיריהם, כדי לחזק את שליטתם בקהל מצביעיהם. הם רוצים להשוות את דמי הקיום של עשרות אלפי אברכים משתמטים לדמי קיום של חייל קרבי. בושה! גלנט מעז לצאת נגד הבושה הזו. בני וגדי, התייצבו יחד איתו, כדי להפסיק את ההשתמטות המבישה משירות צבאי או לאומי, ואחר-כך גם מתעסוקה ותשלום מיסים. אל תלכו שולל אחרי קומבינה חדשה, אחרי הבטחה חדשה שתופר. צאו והסבירו לציבור, את מה שמבינים הנשיא ביידן והסנאטור, ידיד ישראל - צ'אק שומר, ש"המלך הוא עירום", ומוכן להוביל אותנו לחורבן, כדי להמשיך ולשלוט. הוא מוכן לאפשר למשיחיים פרובוקציות בהר הבית וביהודה ושומרון, כפי שכבר הובילו אותנו ל-7.10, כדי לקרב את ביאת המשיח על ידי "מלחמת גוג ומגוג". טירוף! צאו לציבור וקראו לבחירות עכשיו!

לסיכום: אחרי 75 שנות עצמאות, הגענו לצומת בו אנחנו צריכים להחליט, אם נמשיך בדרך בה התחלנו לצעוד משחר הציונות, ונחזק את יסודות מדינתנו כמדינה יהודית, דמוקרטית, ברוח מגילת העצמאות, או שניתן למשיחיים הלאומניים, להוביל אותנו לכיוון תיאוקרטיה משיחית, פאשיסטית, גזענית, הומופובית, מיזוגנית, מושחתת, נחשלת ומצורעת. אנחנו לא ניתן!

זו הבחירה! על זה יצאנו לרחובות לפני שנה, והצלחנו לבלום את ההפיכה המשטרית, ועל זה אנחנו חייבים לחזור לרחובות עד לפיזור הכנסת כבר במושב הזה ובחירות בקיץ. בחירות עכשיו!

נעודד אנשים מוכשרים וערכיים, שאכפת להם להצטרף לפוליטיקה, כדי להקים קואליציה שתחזק את הדרך שהתוו אבות הציונות, תחוקק חוקה לישראל ותחזיר את המדינה למסילה. אנחנו הרוב, חייבים לחזור לרחוב ולהביא לבחירות בקרוב! נעשה ונצליח!

נעם שטהל | עקור מכפר עזה

שלום ושבוע טוב

אני נעם, עקור מכפר עזה, אבא לרתם, מורן ואלה
ומאז ז' באוקטובר 2023 לא עוד בן הזוג של מירה.

לפני כמה שבועות עמד כאן רתם בכורי ובאומץ רב סיפר איך החיים בצל המרגמות והטילים עיצבו את חוויות הילדות, הנערות והבגרות שלו. הוא שיתף ואני דמעת. בראשי דיברו את עצמן מלים שכתבה מירה – רעייתי, אמא של רתם, יהי זכרה מהפכה. כעשור לפני הירצחה כתבה מירה טקסט שהיום נקרא כנבואה.

הנהו לפניכם.:

מילים כדורבנות

"אתם נכנסים בכל מחיר לרשימת הממוגנים הראשונים, לא יעלה על הדעת שתשובת המיגון תפסח עליכם..."

אכן, מילים כדורבנות...

בארץ שלנו, מילים עומדות כנגד דורבנות – אלה ואלה מעניקים לי – זה ממילותיו זה מדורבנותיו. ואני – בתווק.

בעוד דורבנות אלה נעוצים בחדרי, מתפוצצים ומפזרים לכל עבר קירות, חלונות, עצים, בשר אדם; מכסות אותי במין מסך דק ומעורפל מילים של אלה בגנות הדורבנות ובגין הגנתי, מתוך התגוננות. התווק מעיק ומוצף רגשות אשם, התווק מערער סדרי עולם. התווק, בהשמיעו קולות בכי ואימת המוות מראה לילדים שהוריהם חסרי אונים. התווק, באמתלה אידיאולוגית כזו או אחרת נמחץ בשתיקתו. לא עוד!!!

די למילים! די לעול המדיני הנישא על כתפינו, חלקנו אף מבלי שבחרו בכך, ילדינו!

אנשי הקיבוץ הם אלה שהגדירו את המונח קיבוץ ובתווק כך את אורחות החיים בו, הנהיגו חוק במלוא האחריות.

כך גם היום – אנחנו "לוקחים את החוק לידיים" ונדע להנהיג אותו באחריות ובמסירות, מתוך אהבה רבה למדינתנו, כאב אדיר על אבדותינו בנפש וברוח, דאגה לעתיד ילדינו וההבנה המרה שגורלנו, בהיותנו מופקרים כאן, מוטל בידינו.

מירה שטהל – חברת קיבוץ כפר-עזה, אם לשלושה.

במשך תשעה חודשים, מינואר ועד ספטמבר 2023 השתתפנו – מירה ואני – בהפגנות נגד ניסיון ההפיכה המשטרית.

מחינו, הפגנו, צעקנו, צעדנו. מדי שבת באנו לבאר שבע,

ליד מרדכי, לצומת שער הנגב. נושאים דגלים ותקווה.

והנה, שנה לאחר מכן מצאתי את עצמי ניצב באותה ההפגנה, הפעם לבד, מבין שלא רק שלא הועלנו, מצבנו הורע שבעתיים.

כל המחאות, השביתות, הצעדות, הנאומים, הזעקות – כולם נפלו על אזניים ערלות, עיניים סומות ולבבות אטומים.

ולמען האמת, למה ציפינו? הניצבים בעמדות השלטון לא יכלו לשעות למחאתנו גם אילו רצו בכך. ובואו נודה – חלקם הגדול, אולי רובם, לא מעוניינים ברווחתי, ברווחתך, בטובת אזרחי המדינה.

אמונה דתית פנאטית הפכה את אזניהם לערלות.

אידיאולוגיה לאומנית שטופת מח ורוויית שנאה סימאה את עיניהם.

תאוות הכסף, הכח והכבוד אטמה את לבבותיהם.

במשך תשעה חודשים, בכל פעם שעלתה הקריאה "דמוקרטיה או מרד" הפניתי את גבי לקוראים. הקריאה למרד נוגדת את ערכי הסובלנות ואי-האלימות שאני מאמין בהם.

לא עוד!!

המחיר ששילמנו - כולנו – על ההסכמה להפקיר את השלטון בידי חבורת הרשע והפשע כבד מנשוא. אך המחיר שאנחנו עתידים לשלם יאמיר ויכבד כפל כפליים

אם לא נתנער ונסלק את עולם מעלינו!

אירועי הזוועה של שמחת תורה תשפ"ד הציבו אותי בנקודת ראשית חדשה.

מבעד לאבדן ולשכול אני רואה כאן הזדמנות. הזדמנות לצאת לדרך חדשה. איני יודע מה שם ומה צורה לה. איני יודע מי יגיד לנו הדרך ומי ינחנו הנתיבה.

שני דברים אני כן יודע – מה שהיה לא יהיה, ומי שהיה גם הוא לא יהיה.

אנחנו, אזרחי ישראל, נידרש לקחת את גורלנו בידינו ולהבהיר היטב לכל תאבי הכח, השררה, השנאה והבדלנות – לא! לא נסכים! דרככם אינה דרכנו ולא נצעד בה אף אם יידרש לשם כך מרד! כן, כן. מרד. ההוא עם הבריקדות והדם והאש ותמרות העשן.

אין בעולם מעשה או מחדל ששייב לי – לכולנו – את אשר איבדנו.

שום כח לא יחזיר לי את רעותי ולילדיי את אמם.

ושום כח בעולם לא יעמוד בדרכנו להבטיח לעצמנו ולדורות הבאים קיום מכובד כבני חורין, כנשמות חופשיות, כבנות אנוש סולידריות.

לפני סיום, אני מבקש להדגיש שלא נוכל לצאת לדרכנו החדשה עד אשר יימלאו שני תנאים:

ראשית לכל סילוק ממשלת הזדון מן הארץ

ולא פחות חשוב השבת כל החטופים והנעדרים למשפחותיהם

עזרי קידר | פעיל חברתי וסביבתי ממצפה רמון
מנכ"ל עמותת קשת הפועלת לקידום זכויות אדם וטבע בהר הנגב

בעוד 50 ימים נציין בישראל את יום השואה והגבורה, תחת הביטוי "לעולם לא עוד".

הפרשנות המיידית של הביטוי "לעולם לא עוד" היא פרשנות לאומית – לעולם לא יטבחו עוד ביהודים בשל מוצאם. אבל אני מבקש להרחיב את משמעות הביטוי "לעולם לא עוד" לפרשנות הומאנית, ציווי מוסרי, היושב בכפיפה אחת עם מוסר החסד היהודי, כפי שאנו מכירים אותו מהמקורות היהודיים: לעולם לא לרמוס עוד את זכויותיו של אדם אחר, לגזול את רכושו או לגזול עוד את חייו של אדם באשר הוא אדם, ואת זכויותיהן של קבוצות מיעוט חלשות, מוחלשות או מאוימות.

היום, ממשלת ישראל, בראשות נתניהו ובתמיכתן של המפלגות הדתיות, ממשיכה לדרדר את מדינת ישראל אל תהומות אותן מעולם לא ידענו. ממשלה שבמקום "לעולם לא עוד", פועלת בנחישות כנגד אזרחי ישראל או בני חסות תחת העיקרון של עוד סבל, עוד הרג ועוד גזל.

אזרחי ישראל כולם נתונים בצבת של מלחמה מתמשכת לאין קץ, שמטרתה העיקרית, של מיטוט החמאס, בלתי ניתנת להשגה.

100,000 אזרחים, יהודים וערבים עקורים מבתיהם, נעים ונדים בארץ ללא תכלית, ללא מועד סיום של הסיוט הזה, ללא פיצוי נאות, ללא אופק לשיקום חייהם. ועל כך נאמר "לעולם לא עוד"

134 חטופים, יהודים, ערבים זרים, נמקים כבר כמעט חצי שנה במחילות החמאס, בן טיפוחיו של בנימין נתניהו. הם מופקרים שם ע"י ממשלת ישראל, ללא הסכם שישחררם מהגיהנום הזה, ועל כך נאמר "לעולם לא עוד".

80,000 בדואים בדרום, אחינו ושכננו, אזרחי מדינת ישראל, החיים בכפרים הלא מוכרים, אינם זוכים כבר 75 שנים להכרה ולזכויות אזרח ולתשתיות שעבור רובנו הן מובנות מאליהן – חשמל, מים, ביוב, אינטרנט, תשתיות חינוך, ועל כך נאמר "לעולם לא עוד".

שני מיליון פלסטינים בגדה, נתונים לכיבוש מנוול, נטולי זכויות אדם בסיסיות, להתעמרות אלימה בלתי פוסקת של מתנחלים, בחסות כוחות הביטחון, לגזל ולגרוש, ועל כך נאמר "לעולם לא עוד".

מליון וחצי עזתיים, שרובם המוחלט, אינו חלק מארגון החמאס הבזוי, שעה נסיעה מכאן, נתונים תחת הרעבה קשה, הפצצות בלתי פוסקות והרג חסר רסן של חפים מפשע, בשם כולנו, ועל כך נאמר "לעולם לא עוד".

מתישהו, בעתיד הקרוב, יתקיימו בחירות בישראל.

אני מפציר בכם לנטוש את פוליטיקת הזהויות, לנטוש את פוליטיקת "המנהיג החזק" ולבחור לפי צו מצפונכם. לבחור את מי שבאמת ובתמים מבטיח ישראל צודקת והוגנת שתחתור לסיום הכיבוש, להבטחה של זכויות אדם באשר הוא אדם. ישראל הפועלת מתוך הבנה שרק שותפות אמיצה וחזקה תוביל לשגשוג אזורי במרחב. ישראל שתנטוש את ההזיה המשיחית של ארץ ישראל השלמה. ישראל מוסרית שתקיים את הצו ההומני של הביטוי "לעולם לא עוד".

עצרת

בריאות הנפש

20 מרץ 2024

נועה קורמן יאיר | פסיכולוגית קלינית, תושבת הנגב, מטפלת במפוני העוטף ובת משפחה של טל שהם החטוף בשבי החמאס

מאז השבעה באוקטובר אנו נמצאים באירוע הטראומטי הקשה ביותר שידעה מדינת ישראל אי-פעם. זהו אירוע שיש לו פן נפשי מרכזי.

לכן אני עומדת כאן, עם עמיתי, אנשי בריאות הנפש, לומר אמירה מקצועית ואנושית כאחד.

לקראת הגעתי לעצרת זו, התלבטתי כיצד להציג עצמי, איזה כובע לחבוש.

שמי נועה קורמן יאיר. אני עומדת כאן עם ניצה, בת דודתי, אימו של טל שוהם שחטוף בעזה 166 ימים. אני אמא של רון, שמורהו האהוב רונן דייטשמן, נרצח בשבעה באוקטובר. אני תושבת הנגב, ופסיכולוגית קלינית מומחית.

מיד אחרי השבעה באוקטובר עברתי לאילת למשך שנים עשר שבועות לשם מתן טיפול נפשי לקהילות העוטף, ומאז אני עוסקת בטיפול נפשי בניצולים, במפונים ובמשפחות וקהילות החטופים. מגיעה לכאן, מיום עבודה בשדרות.

עולמי ועולמנו כפי שהכרנו, חדל מלהתקיים מאז השבעה לאוקטובר. אנו חיים בשיגעון, כמו בתוך סרט אימה, ביעות שבו חוטפים איש, אישה, ילד, ילדה. מבתיים, ממיטתם, ומאז אנחנו לא מתעוררים.

האמון הבסיסי שלנו במדינה, ביכולת לחוש ביטחון, באמיתות חיים בסיסיות, התערער: הבלתי נתפס, הסיוט של כולנו, התגשם.

כן אני מומחית בטיפול בטרומה. ליתר דיוק מומחית בטיפול בהפרעת דחק פוסט טראומטית. אני מאמינה בכל ליבי, כי ניתן להחלים ממצבי טראומה קשים ביותר. ההיסטוריה הלאומית שלנו, שואה ותקומה, לימדונו זאת. אך כדי להתחיל את תהליך ההחלמה יש צורך שהטראומה עצמה תחלוף. תסתיים.

אישתו של טל שלנו- עדי, וילדיו נווה בן ה 8 ויהל בת 4, שוחררו מהשבי לאחר חמישים ואחד ימים ארוכים. אך הם לא יכולים להתחיל את השיקום בחייהם, ולא יכולים להחלים מהשהות האיומה בשבי בעזה, בלי חזרתו של טל. הם זקוקים לו. אנו זקוקים לכל אחת ואחד כדי להתחיל להחלים.

ניצה, אמו של טל, מצאה תעצומות נפש בלתי נתפסות – והיא עומדת כאן הערב לצדי. נסו לדמיין איך נראים חייה של ניצה מאז השבעה באוקטובר. כמוה יש עוד אינספור בני משפחה, קרובים שיקריהם נמצאים בעזה.

בנפש של כולנו יש פצע, והוא חמור מאוד. הוא כבר נמק.

אי אפשר לחכות, גם לא דקה. כי ככל שנחכה, הסיכוי שרקמה נפשית חדשה תצמח-קטן.

אני פוגשת יום יום, משפחות, וקהילות, שהולכות ונחלשות. כולנו מכירים את הביטוי "אשמת ניצולים" וגם יודעים כיצד לעבוד ולרכך אשמה זו. אך כאן מדובר באשמה אחרת-אשמת אוהבים- אי אפשר לעשות יותר, ואי אפשר לעשות מספיק. אצל רבים, החיים בקיפאון- מתקשים לחוש לגיטימיות לחיות, ולא מסוגלים לחזור לאיזו שהיא שגרה, עד לשחרור כל החטופים והחטופות – כולם וכולן, עד האחרון שבהם.

אנחנו מציינים חגים, אבל לא חוגגים.

אוכלים אוכל, אבל לא מרגישים את טעמו.

ישנים, אבל אין לנו רגע של מנוחה.

אין שמחה, אין טעם, ואין לנו רגע של שקט נפשי, כל עוד החטופים שם.

אני עדה בקליניקה לתסמינים קשים של הפרעות שינה, דכדוך, בעיות בתיאבון, חוסר תקווה, חרדה ועוד- כל אלה הם מנת חלקן של המשפחות, ושל כולנו.

כל עוד החטופים/ות בשבי, הטראומה לא נגמרת. כל אזרח הולך לישון עם החטופים בלב, וקם איתם בלב. כולנו עדיין בתוך שיגעון, לכן תהליך ההחלמה והשיקום לא יכול להתחיל. גם לא ההחלמה של אלו ששבו, גם מבחינתם הסיוט עוד לא תם, כל עוד יש חטופים/ות בעזה.

אנו מדינה בטרואומה:

זה נכון למשפחות החטופים וחבריהם.

זה נכון לקהילות.

זה נכון לצפון ולנגב.

אנו מדינה פצועה.

והסיוט לא ייגמר, עד שהם לא יחזרו הביתה. כולם.

בדרך לכאן, ראיתי שלט "תוציאו אותם מהגהינום" וחשבת, תוציאו את כולנו מהגהינום. כל עוד הם שם, כולנו - עוד שם!

אז למען הבריאות הנפשית של משפחות החטופים, נפגעי השבעה באוקטובר, למען הבריאות הנפשית של מדינה שלמה- שחרור את כולם עכשיו. החזירו אותם הביתה עכשיו.

רק כשהם יחזרו הביתה- אנחנו נוכל להרגיש כי המדינה היא ביתנו, נוכל לחזור הביתה, להתחיל להשתקם. אז, נוכל להתחיל בתהליך של החלמה ובריפוי.

האחריות היא עליכם -חברי הקבינט.

פעם הייתי אומרת- עסקה עכשיו. אך המילה עסקה לא מתאימה, מדובר באנשים, נשים, גברים, בני אדם. אני אומרת-

החזרתם הביתה-עכשיו.

שיקום-עכשיו

החלמה-עכשיו

שפיות-עכשיו.

עתיד- עכשיו.

תקווה-עכשיו.

קבינט יקר, וראש הממשלה העומד בראשו בפרט- אני מוכנה להציע לך עסקה. אתה תחזיר את החטופים הביתה- את כולם, ואנחנו אנשי בריאות הנפש נקיים את חלקנו בעסקה עם החברה הישראלית- נמשיך לפעול במסירות, למען המטרה של שיקום והחלמה. לעולם לא נפקיר את בריאות הנפש של החברה הישראלית.

ואני מבטיחה לך מעל במה זו, אני את חלקי בעסקה אקיים.

ביקשו שאומר כמה מילים באנגלית

For those who are with us in their hearts overseas ,
In order for an individual, or for us as a society, to be able to heal from the traumatic
experience, the trauma must come to an end.

Only then, we shall revive.

As long as there are still hostages in captivity, we cannot recover.

Survivors of the Massacre cannot recover.

Released hostages cannot recover.

Families whose loved ones are still held by Hamas cannot recover.

Israel cannot recover.

That's why we must bring each and every one of them

Back. Home. Now!

אבי דבוש | מפונה מנירים, מנכ"ל קול רבני לזכויות אדם יחם ומוביל מחאת הדמוקרטיה בנגב

למי שאינו מאמין קשה לחיות השנה

למי שאינו מאמין קשה לחיות השנה, כתבה לאה גולדברג.

וגם אם כולנו מאמינים בני מאמינים. באדם וברוחו. באלוהים. או בתקווה עצמה. גם אם אנחנו מאמינות ומאמינים - קשה לנו מאוד לחיות השנה.

ב-21 בינואר 2023 הפגנו לראשונה בבאר שבע כנגד ההפיכה המשטרית. זו היתה יחמה של עו"ד עמית דויטש ושל. גירדנו כסף לצידוד והגברה ואמרנו למשטרה שיגיעו מאה איש. הגיעו מאות. עם אנרגיות מדהימות.

הדלקנו את המחאה הגדולה והממושכת ביותר בנגב אי פעם. הגענו לעשרים אלף מפגינים בשיא. והמשכנו. עלינו גם לירושלים כשהיה צריך. צעדנו באמצע השבוע כשהיה נחוץ. והיינו חלק מרכזי בבלימת ההפיכה המשטרית, שרצתה להפוך את כולנו לנתינים ואת הימין המושחת והלא אחראי לשליט נצחי.

בשבעה באוקטובר חטפנו את המכה של החיים. בבוקר שלפני עוד יושבתי באופקים והתווכחתי, ויכוח אוהב ונוקב, עם הגרעין התורני. בסוכה של משה או חיון ז"ל, שנהרג בעיר כשיצא לפתוח מקלטים. בערב חגגנו את חג הקיבוץ ה-77 בנירים. ובבוקר השבעה באוקטובר, 50 שנה ויום מפרוץ מלחמת יום הכיפורים, כשהייתי עם המשפחה בבית בבוקר החג, נפתחו עלינו שערי הגיהנום.

השבוע הייתי בנירים, עם משפחה של אחד ההרוגים בטבח. היינו בבתי השרופים ומנוקבי הכדורים וה-RPG. הסתכלנו על חאן יונס הקרובה שצריחי המסגדים שלה כבר אינם. שמענו והרחנו את המלחמה הנמשכת. רצתי לבית שלי לקחת כמה דברים לבית הזמני בבאר שבע, אליו נכנסנו לפני כחודש. למי שאינו מאמין - קשה לחיות השנה...

לפעמים קשה לראות, אבל אנחנו חיים במציאות שלא תאמן. שילמנו את המחירים הקשים ביותר. איבדנו מאות חברים ומכרים מהאזור. נחטפו לנו מאות. יגב בוכשטב ונדב פופולוול שלנו עדיין שם בעזה, עם עוד 132 חטופים וחטופות, כבר 168 ימים!! כמעט חצי שנה!! אנחנו פליטים במדינתנו. אחרי יממה וחצי בממ"דים הוברחנו לאילת. אחרי ארבעה חודשי מלון עברנו לבאר שבע האהובה. ילדינו חזרו רק עכשיו למסגרות.

שילמנו את המחירים הקשים ביותר ואנחנו עדיין משלמים. שילמנו את המחירים הכבדים ביותר ויש מי שמסרב לשלם. כשהייתי בנירים התברר לי שהיישובים עדיין לא קיבלו את מתווה הפיצויים הנחוץ כדי לאפשר שיקום פיזי, הריסה ובנייה מחדש של מאות הבתים המותקפים. רכבת שדרות - אשקלון לא פועלת כבר חצי שנה בגלל שמשרד התחבורה לא מוכן להשקיע 800 מליון ש. העסקים באזור לא פוצו באופן מלא. למה יש כסף? לעוד זהות יהודית והתנחלויות מבית אורית סטרוק, כאילו אנחנו לא יודעים מה הזהות היהודית שלנו. ולעוד ישיבות ללא ליבה וללא גיוס, כאשר הילדים שלנו, החברים והאחים מוסרים את נפשם כבר חצי שנה.

שילמנו את המחירים הכבדים ביותר והפוליטיקאים שאחראים למחדל הגדול בתולדות ישראל ובתולדות הציונות, לא טורחים אפילו לקחת אחריות. לא טורחים לשלם את המחיר המינימלי ולשלם בתפקיד ובמשכורת שלהם. משקיעים את כל זמנם בלבצר אינטרסים אישיים ושלטון

ולהימנע מבחירות חופשיות. זה לא יעזור להם.

אנחנו בהלם. ב'א' וב'ה'. אנחנו בשיקום. אנחנו חזקים, אבל שבורים. זה לא אומר שנשתוק. זה לא אומר שנמשיך להיות הפוסטר של המפונים המוכים והאבלים בדממה. יש לנו קול ואנחנו נשמיע אותו בכל הכח. בשביל הילדים שלנו. בשבילנו. בשביל המתים שלנו. בשביל החטופים שלנו.

ומה התפקיד שלכם? לא להפקיר אותנו. כפי שהופקרנו 23 שנים. להשקיע את השבוע הקרוב בלהביא עוד אנשים לכאן. כל אחד יקח או יגרור או ימשוך עוד 5 חברים/ שכנים/ בני משפחה. כדי שלא נהיה לבד. כדי שלא נמשיך לדמם. לא נותר בנו דם.

"איך אתעורר משנתי ואין בליבי אמונה?" מסיימת לאה גולדברג את שירה. יש בי אמונה. יש בנו אמונה. ואנחנו חייבים להתעורר ולהביא לשינוי. עוד לא אבדה תקוותנו!

גלי בסודו | תושבת שדרות, פעילה בהתארגנות 'בשם העוטף'

לפני כחודשיים נאמתי בהבימה; אמרתי שלא נחזור לשדרות לפני שהחטופים יחזרו; אמרתי שלא נחזור עד שיהיה שקט; אמרתי, כי האמנתי שיש במילים לברוא מציאות; קיוויתי שמשאלת הלב שלי תתגשם; אבל לצערי, נכון לעכשיו אנחנו חוזרים והם עדיין לא.

יש האומרים שבחזרה שלנו לשדרות אנחנו משתפים פעולה עם הממשלה.

קשה לי להתווכח איתם.

ההחלטה לחזור היא אילוץ; אילוץ מתוך געגוע; אילוץ מתוך כמיהה לנורמליות; אילוץ בגלל החיים, שהתחילו לחזור למסלולם.

כשאני מגיעה לביקורים בעיר; אני מרגישה קצת כמו בהצגה; כאילו העיר היא בעצם תפאורה ענקית; וכל השחקנים ניצבים במקומם; אבל כלום לא כמו שהיה.

אנחנו בעצם תקועים במציאות בלתי אפשרית; מציאות שהממשלה הרעה הביאה אותנו אליה; שאחרי חמישה חודשים; שום שינוי חיובי לא נראה באופק.

אנחנו לכודות ולכודים בתוך אזור לחימה; כשעוצמת ההפגזות מרעידה את חלונות הבית; וירי קאסמים מפעם לפעם הוא שוב חלק מהשגרה; מציאות שמפחיד להסתובב בעיר; ותחושה של "חצי בן אדם" כשרבים כל כך מחברינו לא כאן.

מידי יום אנחנו טרודות וטרודים בשאלה: מתי? מתי כבר ישחררו את החטופים? מתי המלחמה תיגמר? ומתי הממשלה הזאת כבר תלך?

למרות שהממשלה מנסה לשדר עסקים כרגיל; חזרנו אחורה בזמן; תושבים רוצים לעזוב; רבים מאנשי הקיבוצים שהיו חלק מהנוף לא איתנו; הסטודנטים שהוסיפו אווירה צעירה לעיר גם לא חזרו; וגם הרכבת - למרות כל יחסי הציבור שעשו לה - לא תחזור לנסוע צפונה; לא בשנתיים הקרובות; כי הקונספציה קרסה; חמאס אינו מורתע; והציר לאשקלון הפך למסוכן; אם כל כך מסוכן לנסוע ברכבת; למה לא מסוכן לחיות בעיר?

אני יודעת דבר אחד; הממשלה שהביאה עלינו את הנורא מכל; צריכה ללכת; היא לעולם לא תפעל באומץ; לעולם לא תכיר בטעויות הגורילות שלה; ותמנע מכל צעד היסטורי בדרך לתיקון.

זוהי ממשלה רעה ונוראה; שכל שריה רק עסוקים בהישרדות; שלא איכפת להם מהאזרחים; שלא מעניין אותה מהחטופים; וחיינו אנשי שדרות והעוטף הם בעיניה כקליפת השום.

ממשלה שההתנהלות שלה פושעות בכל תחום אפשרי; שמצליחה לקלקל ולהרוס כל חלקה טובה; ובעיקר עסוקה בלשנות את חוקי המשחק; כדי שלא משנה מה, תמיד ידה תהיה על העליונה.

דרושה לנו ממשלה אחרת; שאנשיה רואים עצמם שליחי ציבור; ולא עושים רק עבור ציבור בוחריה; ממשלה שמבינה שמלחמות זה דבר רע; רע מאוד; ושעליה לפעול בכל דרך אפשרית כדי למנוע אותן; ממשלה שלא תמכור את ביטחוננו בעבור חופן דולרים; שלא תקריב את אזרחיה וטובי בניה על מדיניות ללא עתיד; שתיקח אחריות על מחדליה אם יהיו לה כאלה, ותפעל לתקן את כל מה שקודמתה קלקלה.

פרופ' חיים וייס | אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

בשעה בה מעל ל-130 מאחינו ואחיותינו חטופים בידי מחבלי החמאס וממשלת ישראל כושלת בתפקידה להשיבם למשפחותיהם. בשעה בה חייהם של אלפי חיילות וחיילים תלויים להם מנגד וממשלת ישראל אינה עושה די לסיום המלחמה, מלחמה הממיטה מוות וסבל נורא על ישראלים ופלסטינים כאחד. בשעה בה עשרות אלפי אזרחים ואזרחיות מהדרום והצפון הם פליטים בארצם. בשעה זו ממש, הקשה והנוראה בשעותיה של מדינת ישראל, היינו מצפים משר החינוך יואב להקדיש את כל כולו לאתגרים העצומים הניצבים כעת בפניה של מערכת החינוך בישראל ולפעול ללא לאות לסייע לה. תחת זאת, החל מראשית המלחמה ולמעשה מאז כינונה של הממשלה הכושלת והמסוכנת הזו שר החינוך בוחר לזנוח את תפקידו כמי שממונה על שגשוגה ורווחתה ותחת זאת הוא מקדיש את מרצו וזמנו למאבק ילדותי וחסר פשר במערכת החינוך בכלל ובאקדמיה בפרט.

בשבועות האחרונים הוא ניסה בלא הצלחה לבטל את בפעם הראשונה את אחד מסמליה הממלכתיים האהובים והמוכרים של מדינת ישראל, את פרס ישראל, המבטא את מיטב ההישגים של מדינתנו בתחום הרוח, האמנות, התעשייה והרפואה. נסינו של השר לבטל את הפרס נתקל בהתנגדות ברורה מהציבור, המערכת האקדמית והיועצת המשפטית לממשלה והפרס על תחומיו כולל פרס ישראל לחדשנות לאייל וולדמן, יזם הייטק, ממתנגדיה הבולטים של ההפיכה המשטרית בישראל ששכל את בתו במסיבת הנובה יוענק במוצאי יום העצמאות.

בשבוע האחרון נבלמה על ידי האוניברסיטאות הצעת חוק פופוליסטית ומסוכנת לה היה שותף שר החינוך לפיה הכנסת תתערב באופן בוטה בפעולתם התקינה של המוסדות האקדמיים ותכפה חלוקת תארים בלא הכשרה מתאימה וראויה. במקום להצטרף למאמץ העצום של האוניברסיטאות והמכללות לסייע בכל דרך אפשרית לחיילים ולחיילות השבים משדות הקרב להדביק את הפערים ולהשתלב בצורה המיטבית בלימודים תוך הקפדה על רמה אקדמית נאותה העדיפו השר וחבריו פתרונות קלים וחסרי אחריות. האם אנו באמת רוצים להעניק תארים למהנדסים, מורים, מתכנתים וחוקרי מדעי חברה ורוח שקיבלו פטור על שלישי או חצי מתכנית הלימודים שלהם? האם זו באמת הדרך המיטבית לסייע לחוזרים ולחוזרות מהמילואים? התשובה היא כמובן שלא, אלא שלשר לא איכפת ובמקום לסייע לנו הוא ניסה, שוב ללא הצלחה, לפגוע בהכשרתם ובעתידם של אותם סטודנטים בכדי לרצות איזה בייס מדומיין אליו הוא נושא את עינו.

צריך לומר כי אין זו הפעם הראשונה בה יואב קיש יוצר מסכי עשן מיותרים ומזיקים סביב המערכת האקדמית. לפני כשנה הוא עורר מהומה מיותרת כאשר ביקש להשתלט על הנהלת הספרייה הלאומית בירושלים ולהפוך אותה לחממת ג'ובים למקורבים. בנוסף, מאז כניסתו לתפקיד הוא מנסה ללא הרף לשנות את הרכב המועצה להשכלה גבוהה ולצרף אליה מקורבים נטולי כישורים מתאימים שיחבלו באופן פעולתו התקין של הגוף הניהולי של האקדמיה בישראל.

קשה לחשוב על התנהלות מקוממת יותר: בשעה שהאקדמיה הישראלית כולה פועלת ללא לאות על מנת לשמר את מעמדה הבינלאומי ולהתמודד עם נידויים וחרמות הולכים ומתרבים, בא שר החינוך של מדינת ישראל, האיש המופקד על טיפוחה ושימורה ומבקש במכוון להזיק לה פעם אחר פעם. במקום לסייע לראשי האוניברסיטאות להאבק, למשל, בקיצוץ תקציבי צפוי של רבע מיליארד שקל שר החינוך גורר אותם למאבקים שוליים ומיותרים הגוזלים את תשומת ליבם וזמנם ומונעים מהם לעשות את עבודתם.

אני רוצה לומר בצורה ברורה ובקול רם: אנחנו לא נוותר ולא ניתן לפגוע בנו. אנחנו נשמור, גם בימים לא פשוטים אלו, על האקדמיה הישראלית כמרחב של מצוינות מחקרית. יותר מזה,

למגינת לבה של הממשלה נמשיך לחתור, על אף כל הקשיים והאתגרים, לשוויון זכויות מלא לכול הבאים בשערינו ולא נאפשר לפגוע בזכויות של אף אחת מהקבוצות השונות המרכיבות את הפסיפס המרהיב של הקהילה שלנו. שלא כמו הממשלה מדירת הנשים, אנחנו באקדמיה נמשיך לחתור לייצוג שוויוני ומלא לנשים. אנחנו גם נחזור ונדגיש, גם אם זה קשה כיום ולא מובן מאליו וגם אם אנחנו עצמנו לא מצליחים תמיד לעמוד בכך, באקדמיה זכויות לכולם: ימנים ושמאלנים, להטב"ים, יהודים וערבים כולם זכאים לביטחון ולחופש ביטוי ואנחנו נעשה ככל יכולתנו כדי להגן על הזכויות הללו.

המאבק על החינוך הוא מאבק על עתידה של מדינת ישראל ועל יכולתה להשתקם מהאסון הנורא שפקד אותה. כמו בתחומים אחרים גם בתחום החינוך הממשלה המסוכנת הזו כשלה עוד טרם השביעי לאוקטובר, כשלוש שהפך בולט ומסוכן מאוד לאחריו. זוהי ממשלה המוכנה למען שמץ של פרסום ממשי או מדומה לשרוף את כל מה שנבנה כאן בעבר בעמל וזעזע ובכך להשאיר את כולנו ללא עתיד.

למען עתידם של כל תושבי חבל הארץ היפה והכואב הזה אנחנו חייבים להחליף את הממשלה עכשיו!! אנחנו חייבים לבחור ממשלה שתראה לנגד עיניה את טובת הכלל, ממשלה עם חזון שתעדיף ישר על פני מרמה וחמלה על פני נקמה.

ממשלה שהעם הטוב הזה ראוי לה.

מתי דנציג | בנו של אלכס דנציג שנחטף לגיהינום של עזה בשביעי לאוקטובר

תודה לכל מי שהגיע לכאן הערב.

אני מתי דנציג בנו של אלכס דנציג שנחטף לגיהינום של עזה בשביעי לאוקטובר. יחד איתו בגיהינום הזה גם דודי יצחק אלגרט ועוד 132 חטופים וחטופות. 169 יום עברו והם עדיין שם. אני מרגיש נבגד ומופקר, תארו לכם כמה נבגדים ומופקרים מרגישים החטופים.

אני מכיר היטב איך זה מרגיש להיות מופקר. המשפחה שלי, אמא שלי, משפחתה של אחותי, ובתו של אחי - כולנו ניצלנו בנס מהטבח בקיבוץ ניר עוז. כולנו מכירים היטב איך זה מרגיש להיות מופקר. 169 יום עברו וההרגשה הזאת הולכת ומתחזקת עם כל יום שעובר על אבי, דודי וכל החטופים והחטופות בעזה.

בנימין נתניהו, אתה עומד בראש המדינה הזאת שהפקירה אותנו למות בשביעי לאוקטובר וממשיכה להפקיר את יקירנו שנמצאים בגיהינום בידי מפלצות כבר כמעט חצי שנה. החטופים הם לא מגש הכסף עליו ניתנה לך מדינת היהודים. אין לך מנדט להקריב את יקירנו על מזבח השלטון שלך. אין לך מנדט לסרב לעסקה הזאת. יש לך חובה מוסרית עליונה לפדיון שבויים. אתה אחראי להפקרות הזאת ואתה אחראי לתקן את העוול הזה - בכל מחיר. אין לאבא שלי לדוד שלי ולכל החטופים מחיר וגם אין להם זמן.

האם החטופים לא שילמו כבר מספיק לדעתך? אין לך מנדט לעשות עסקנות פוליטית על חשבון דם יקירנו. תחזיר אותם הביתה עכשיו. **אם העסקה הזאת לא יוצאת לפועל זאת הוכחה ניצחת לכך שהממשלה הזאת לא מתכוונת להחזיר אף חטוף בחיים ולא מעניין אותם מהחטופים. אם העסקה הזאת לא יוצאת לפועל, כל הכוחות הליברלים בישראל וכל מי שאכפת לו מערך קדושת החיים פה צריך להתאגד ולהפיל את הממשלה הזאת.**

תחזירו אותם הביתה עכשיו

אפילוג

אתם זוכרים את הנאומים שנישאו בהפגנות לפני השבת השחורה? אם תחזרו לנאומים שאיגדנו בחוברות "יצאנו לרחובות", תגלו תערובת של כעס ותקווה. כעסנו על ממשלה שניסתה לשנות את כללי הדמוקרטיה הישראלית, ממשלה ששפכה כסף על מגזרים צרים בעם, ממשלה שהתנהגותה הבהמית דחתה אותנו. הנאומים שהבאנו בחוברת החדשה שונים מאוד. הנאומים מלאי כעס אבל גם מלאי עצב. כבר כמה חודשים גר הכעס בכיכר הבימה ובקפלן בעוד העצב התכנס אל תוך עצמו בכיכר החטופים. בשבועות האחרונים זרם עצב במורד שדרות שאול המלך והתנקז באפלה של שער בגין של הקריה. במקביל פכפך כעס ממרום רחוב קפלן והתנפץ על שער בגין. שני פלגים אלו מתערבבים בשער בגין לתערובת יסודות נפיצה. בשער בגין מחשלים באש המדורות את המחאה החדשה. רבים מהנאומים בחוברת זו נישאו בהפגנות הקטנות אך נחושות בבאר שבע. הנאומים הללו מציגים קשת דעות רחבה וחיבור עמוק לאדמת הנגב. זהו כבוד לאגד אותם בחוברת.

ומה עם התקווה? עוד מוקדם לדעת. תקוותנו כרגע קצרת מועד. תקוותנו שבקרוב יחזרו כל החטופים הביתה ונוכל סוף סוף לשחרר אנחת רווחה ארוכה אחת אחרי שישה חודשים. נשחרר אנחת רווחה ומיד נחזור לרחובות עצובים-כועסים כי עוד ארוכה הדרך. כעזר לתקווה אני מביא פה תרגום של השיר "ולא תהייה למוות שליטה" של דילן תומאס אשר תרגמתי לאחרונה. השיר מבטא אמונה בטבע המתמשך של החיים והאהבה, למרות המוות הבלתי נמנע. זוהי חגיגה של חוסן, התרסה ורוחה המתמשכת של האנושות.

**ולא תהייה למוות שליטה.
לא יוכלו עוד שחפים לבכות באוזנם
ודכי הגלים חזק על החופים לא ישמעו,
היכן שנפתח ניצן לא יוסיף עוד פרח
להרים ראשו למכות הגשם;
למרות שהם משוגעים ומתים כמסמרים,
ראשי הדמויות יפרצו מבעד למרגניות,
יפרצו אל השמש עד כי תישבר החמה
ותיפול,
ולא תהייה למוות שליטה.**

**ולא תהייה למוות שליטה.
אנשים מתים יתאחדו ערומים
עם האדם שברוח ובירח המערבי;
כשעצמותיהם ינוקו ונקיות יעלמו
יהיו להם כוכבים במרפקם וברגלם;
למרות שיגעונם, שפויים יהיו,
למרות שבים יטבעו, עלה יעלו;
אף כי אוהבים יאבדו, לא תאבד האהבה;
ולא תהייה למוות שליטה.**

**ולא תהייה למוות שליטה.
בשוככם לנצח תחת פיתולי הים
לא ימותו כרוחות הסער;
מפותלים על מתלים כשגידיהם הכזיבו,
קשורים לגלגל ולא יישברו;
האמונה בידיהם לשניים תישבר
ועוולות חד הקרן לגופם תחדורנה;
בהתפצל הכל לא יישברו;
ולא תהייה למוות שליטה.**

נתראה ברחובות!

אלון קורנגרין

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

יצאנו לרחובות #1

Speak Out #1

**בלי דמוקרטיה
אין אקדמיה**